70

ஓம்

ஞானசாகரம்

(அறிவுக்கடல்)

இது

'சமரச சன்மார்க்க நிலையம்' என்னும்

பொதுநிலைக்கழகத்தின்

அரிய பெரிய செந்தமிழ்விளக்க வெளியீடு

பது, கஉ.] குரோதனஹு வைகாசி௴, ஆனி௴ [இதழ், எ,அ.

பொருளடக்கம்

மாணிக்கவாசகர் காலம், மூன்றும்பகுதி.

(The Age of Saint Manickavachakar, the third part–reviews all the arguments that have appeared for the last 16 years and finally fixes his age in the third century A. D.)

ஆசிரியர்:

மறைமலையடிகள் என்னும்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் அவர்கள்,

சமரச சன்மார்க்க நிலையகுரு,

பல்லாவரம்

பல்லாவரம், சமரசசன்மார்க்க நிலையத்தின்கண் உள்ள

டி. எம் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிடப்பட்டது;

20th November, 1925.

ஒருபதுமக் கையொப்பம்] [நான்கு ரூபா

All Rights Reserved.

ஓம்

திருவாசக “மூவா நான்மறைச்” சொற்றொடர் விரிவுரைமேல் எழுந்த ஆராய்ச்சி (முன்தொடர்ச்சி)

‘மறை’ என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள் ‘மறைத்து மொழிகிளவி’; அதாவது: முடிந்தபொருளை அது பெறுந் தகுதியுடையானுக்கு ஆசிரியன் மறைத்துச் சொல்லுஞ் சொல்லாகும். இது ‘திவாகரத்’தால் உணர்க. நம் ஆசிரியர்கள் இம்மறை என்னுஞ் சொல்லால் இருக்குமுதலிய ஆரிய மொழிநூல்களையே குறித்தனரென்று உரைப்பின், உயர்ந்த தகுதிப்பாடுடைய நன்மாணக்கனுக்கு மறைவாய்ச் சொல்லுதற்குரிய முடிந்த மறைபொருள்களை அந்நூல்கள் இவ்விவ்விடங்களில் உடையனவென்று பகுத்துக்காட்டல்வேண்டும். ‘நமச்சிவாய’ என்னும் விழுமிய சிவமந்திரம் எசுர்வேதத்தினிடையில் இருக்கக்காண்டுமாகலின், அஃதொன்றுமே யமையுமெனின்; சிவபெருமானுக்கு வணக்கவுரைகள் பலப்பல சொல்லிக்கொண்டு போதற்கிடையே ‘சிவனுக்கு வணக்கம்’ என்னும் பொருளைத் தருமாறு அஃது ஆண்டுச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே யன்றி, வீட்டுநெறிகூறும் ‘திருமந்திரம்’ முதலான சைவசித்தாந்த நூல்களில் அவ்வைந்தெழுத்தும், சிவன் அருள் உயிர் மறைப்பு மலம் என்னும் ஐம்பொருள் இலக்கணங்களும், அவற்றின் முடிந்த நிலையும் உணர்த்துமாறு காட்டுதல்போல் எசுர்வேதங் காட்டாமையின், அது முடிந்த நிலையினை அறிவுறுத்தும் ‘மறை’யாதல் ஒருவாற்றானும் எலாது. மேலும், அவ்வெசுர்வேதத்தின்கண் உள்ள வணக்கவுரைகள் அவ்வளவும் சிற்றறிவுஞ் சில்வாழ்நாளும் உடைய மக்கள் தாம் நலம்பல பெறல்வேண்டிக் கூறும் இரப்புரைகளா யிருத்தலின் இவைதம்மையெல்லாஞ் சிவபெருமான் அருளிச்செய்தானென்றல் பகுத்துணர் வில்லார் கூற்றாம். உயர்ந்த மெய்யுணர்வின் இயல்புகளையும், இறைவன் திருவருள் பெற்று வீட்டுநெறி தலைக்கூடுமாற்றினையும் எடுத்து அறிவுறுக்கும் நூலாயின், அதனை இறைவன் அருளிச்செய்தானென்றல் ஒருவாற்றான் ஒக்கும். அத்தன்மையவாம் விழுப்பொருள் ஒருசிறிது மின்றிச், சிவபெருமானையும், ஏனைத் தேவர்களையும் வேண்டி மக்கள் இரந்துரைத்த வழுத்துரைகள் நிறைந்த எசுர்வேதத்தைச் சிவபிரான் அருளினன் என்றுரைப்பின், சிவபிரான் தன்னைத்தான் வணங்கிக்கொண்டமையோடு ஏனைச் சிறுதேவர்களையும் வணங்கி அவர்தம்மை யெல்லாம் வேண்டினான் என்பதுங் கொள்ளப்பட்டு, ‘இத்துணை இழிந்தவனுங் கடவுளோ’ என்று நகையாடுதற்கு இடஞ்செய்யுமாகலிற், பேரறிவாளரான நம் சமயாசிரியர் சிற்றறிவினருஞ் சொல்லாத இச்சொல்லை மறந்துஞ் சொல்லாரென்க. ஆகலின், எசுர்வேதம் சிவபிரான் அருளிச்செய்ததாவது யாங்ஙனமென மறுக்க. எல்லாம்வல்ல சிவபிரான் முழுமுதற் றன்மையை எவரும் மறுத்து எளனஞ்செய்தற்கு இடஞ்செய்யும் எசுர் முதலான ஆரிய மொழி நூல்களின் உண்மையை யாம் எடுத்துக்காட்டியதுதான் சைவநூல் வரம்பை அழிப்பதோ! அறிவுடையீர் கூறுமின்! எசுர்வேதம் அத்துணைச் சிறந்ததாயின் அதன் பெயரைச் சைவசமயாசிரியர் ஓரிடத்தேனுங் கூறாதுவிட்டதென்னை? நடுவுநின்று நோக்குங்காற், சிறுதெய்வங்களை வணங்கும் ஆரியர்களும், சிவபிரானை வணங்குந் தமிழ்ச் சைவர்களும் பாடிய வணக்கவுரைகளைப் பிற்காலத்தில் ஒருங்குசேர்த்து ஆக்கிய ஆரியமொழி வணக்கவுரைத் திரட்டே ‘எசுர்வேதம்’ எனப் பின்னையோரால் வழங்கப்படுவதாயிற்றென்க.

அற்றன்று, எசுர்வேதத்தைக் கூறிற்றிலராயினும், அதற்கு முதல்நூலாகிய இருக்குவேதப் பெயரை யெடுத்துப், “பண்டு இருக்கு ஒரு நால்வர்க்கு நீர் உரைசெய்ததே” என்று திருவான்மியூர்ப்பதிகத்தில் திருஞானசம்பந்தப்பெருமான் அருளிச்செய்தலின், இருக்கின் வழிவந்த எசுர்-சாம அதர்வண வேதங்களும் சிவபெருமானே அருளிச்செய்தனவாமென்பது பெறப்படுமெனின்; இத்திருப்பாட்டிற் போந்த ‘இருக்கு’ என்னுஞ்சொல், இஞ்ஞான்று அப் பெயர் கொண்டு உலவும் ஆரிய இருக்குவேதத்தையே குறிக்குமெனின்’ நல்லுணவு வேண்டியும், ஆடுமாடுகள் மனைவி மக்கள்வேண்டியும், மழைவேண்டியும், பகை

வரை யழித்தல் வேண்டியும் இவ் விருக்குவேதத்தில் 'இந்திரன்'மேற் பாடப்பட்டிருக்கும் இருநூற்றைம்பது பதிகங்களையும், இங்ஙனமே 'வருணன்,' 'மித்திரன்,' 'விஷ்ணு' முதலிய ஏனைச் சிறுதெய்வங்கண்மேற் பாடப்பட்டிருக்கும் ஏனைப் பலபதிகங்களையும் சிவபிரானே பாடினரென்றன்றோ சொல்லல்வேண்டும்? சிவபிரானே முழுமுதற்கடவுளாயின் அவர் தம்மிற்றாழ்ந்த இந்திரன், வருணன் முதலான சிறுதெய்வங்களின்மேல் அங்ஙனம் பலப்பல பதிகங்களைப் பாடி, உண்டியும் உடையும் ஆடு மாடு மனைவி மக்களும் அவர்கள்பால் வேண்டிக் குறையிரத்தல் என்னை? இங்ஙனம் இத் தெய்வங்களையெல்லாம் வேண்டியும் உணவுகிடையாமையாற் பசித்துன்பத்திற்கு அஞ்சித்தான் அவர் நஞ்சையுண்டனரோ? விஷ்ணு மாடுமேய்ப்பவராதலால் அவர்மட்டும் இரங்கி அவர்க்கு ஒரு மாடு கொடுப்பச் சிவபிரான் அதனை விட்டுவிட்டால் ஓடிவிடுமென நினைந்துதான் அதன்மேல் ஏறிக்கொண்டனர் போலும்! மாட்டைத்தான் அவர் கொடுத்தார்; உமைப்பிராட்டியை அவர்க்கு மனைவியாகக் கொடுத்தவர் யார்? இருக்குவேதத்திற் காணப்படுந் தெய்வங்களுள் எதுவும் அவர்க்கு மனைவியையாவது மக்களையாவது கொடுத்ததை நாம் அறியக்கூடவில்லையே! சிவபிரான் "ஓர்ஊரன் அல்லன்"என்று அப்பர் பாடியிருக்கின்றார். ஆனால், இருக்குவேதத்தில் மழையை வேண்டிப் பாடியபாடல்களைச் சிவபிரானே பாடினார் என்று நண்பர் தமது ஞானக்கண்ணைத் திறந்துபார்த்துச் சொல்லுவதால் அவருடைய சொல்லை நாம் நம்பவேண்டுவது கட்டாயந்தான்! ஐயோ! சிவபிரானுக்கு எத்தனை காணி நன்செய் புன்செய்ப் பயிர்கள் மழையில்லாமல் வறண்டுபோயின! அதன் பொருட்டு இருநூற்றைம்பது பதிகங்களால் அவர் மழையை வேண்டி இந்திரன்மேற் பாடியும், அவன் மழை பெய்யாமையாற்போலும் அவர் பித்துப் பிடித்து ஊர்ஊராய்த் திரிவாராயினது! மேலுந், தமக்குப் பகையாயினாரைக் கொன்று தொலைக்கும்பொருட்டுச் சிவபிரான் இந்திரன் முதலான தேவர்களை எத்தனையோ முறை வேண்டியும், அவர்கள் அவர்க்கு உதவி செய்யாமையாற் போலும், அவர் அப் பகைவர்களால் துரத்தப்பட்டு மலைகளின்மேற் போய் ஒளிந்துகொண்டதுஞ் சுடுகாட்டிற்போய்ப் பேய்களோடு சேர்ந்துகொண்டதும்! இங்ஙனமெல்லாம் தேவர்களை வேண்டிப்பாடியும் தமக்குச் சிறிதும் பயன்படாமையால், தமக்குப் பயன்படாவிடினும் பிறர்க்காவது பயன்படவேண்டுமென்னும் அருளினாலோ, அல்லது தாம்பாடிய அவ்விருக்குவேதப் பாடல்கள் தமக்கே பயன்படாமையைப் பிறர் அறிந்தால் தம்மை எள்ளனம் பண்ணுவரென்னும் அச்சத்தினாலோ அவர் சனற்குமாரர் முதலான முனிவர்களை வருவித்து அவர்களின் தலையில் அவற்றைக் கட்டிவிட்டனர்! அம் முனிவர்களாவது தம் குரு கற்பித்த அவ் விருக்குவேதப் பாடல்களை ஓதி எந்தத் தேவரிடத்தேனும் எந்த நன்மையையேனும் பெற்றனரா? சிவபிரானே இருக்குவேதப் பாடல்களை அருளிச்செய்தது மெய்யாயின், அவ்விருக்குவேதப் பாடல்களால் அவர் வணங்கிய இந்திரன் முதலான தெய்வங்களையல்லவோ சைவர்களும் சைவசமய ஆசிரியர்களும் வணங்கல்வேண்டும். சிவபிரானால் வணங்கப்பெற்ற இந்திரன், விஷ்ணு முதலான தேவர்களைச் சைவர்களும் சைவசமயாசிரியர்களும் இகழ்ந்து பேசுதலும், அத் தேவர்கள் சிவபிரானை வந்து வணங்கினார்களென்று கூறுதலும் பொருந்துமா? தமது தெய்வத்தால் வணங்கப்பெற்ற தேவர்களைத் தாமும் வணங்குதலன்றோ முறை; அவ்வாறு அவர்களை வணங்காது ஒழிவது, சிவபிரான் கற்பித்த சொல்லைப் பிழைத்துநடந்த பெருந்தீவினையாய் முடியாதோ! அத் தேவர்களைப் பாடிய இருவேதப் பாட்டுகளைச் சிவபிரானே அருளிச்செய்தது உண்மையாயின், அச் சிவபிரானை முழுமுதற்கடவுளாய்க் கொள்ளாமல் அவரால் வழுத்தப்பெற்ற தேவர்கள் ஒவ்வொருவரையுமன்றோ முழுமுதற்கடவுளாய்க் கொள்ளல்வேண்டும்! தம் தெய்வங் கற்பித்த முறையைப் பின்பற்றாது தாம் சிவபிரான் ஒருவனையே வழுத்தலானது சைவசமயாசிரியர்க்கு ஆசிரியன் சொற்பிழைத்த பெருங்குற்றமாய் முடியாதோ! சிவபிரான் இருக்குவேதவுரைகளை இயற்றியது வாய்மையேயாயின், அவனால் வழுத்தப்பட்ட இந்திரன் முதலியோரை உயர்பெருங் கடவுளரெனக் கொள்வதா, சிவபிரான் உரையொடு

முரணிச் சிவபிரானையே முழுமுதற்கடவுளென்று கொண்டு வழுத்திய சைவ சமய குரவன்மார் உரையினை மெய்யெனக் கொள்வதா ஆராய்ந்து உரைமின்! இருக்குவேதப் பாடல்களைச் சிவபிரான் வாய்மொழியென ஏற்றுஞ் சொல்லப் போய்ச் சிவபிரானது முழுமுதற்றன்மைக்கு இழுக்குண்டாக அவனுக்குமேற் கடவுளர் பலரை உயர்த்துப் பிழைபடுதலோடு, சிவபிரான் மொழிக்கும் சைவ சமய குரவன்மார் மொழிக்கும் முரண் உண்டாம் வழியினும் மயங்கச்செலுத்தி இவ்வாறெல்லாம் பெருங் குழறுபடைக்கு இடஞ்செய்வார்தம் உரைகள் தாம் சைவசமயத்தின் வரம்பைப் பாதுகாப்பனபோலும்! சிவபிரானது முழுமுதற்றன்மைக்கும், சைவசமய ஆசிரியரின் அருண்மெய் யுரைகட்கும் வடுப்படாமை, இருக்குவேதப் பாடல்களிற் பெரும்பாலன சிற்றறிவுடைய ஆரியப் பழம்புலவரானும், சிறுபாலன தமிழ்ச் சான்றோரானும் இயற்றப்பட்டவையாம் என்று உண்மையை யுள்ளவாறு எடுத்துக்கூறிய எமதுரை சைவ வரம்பைத் தகர்த்து விடுவதாமோ! ஐயகோ! இத்தகைய மயக்கப்புல்லுரை நிகழ்த்துவார் தாமும் சைவ சமயம் உணர்ந்தவராய்த் தம்மைத்தாமே புகழ்ந்துரைத்துக்கொண்டு ஆரவாரம் புரிதலும், அவராற் சைவசமயத்துக்கு நேரும் இழிபினை உணர்ந்துபார்க்கமாட்டாத வெள்ளறிவினர் அவரோடு ஒருங்குகூடிக்கொண்டு எம்மைப் பழித்தலும் எமது மெய்யுரையினைச் சிறிதும் அசைக்கவல்லனவாகா வென்று பகுத்தறிவுடைய மேன்மக்கள் அறியாமற் போவரோ! (தொடரும்)

தனித்தமிழ்க் கட்டுரைகள்

(வெளிவந்துவிட்டது)

இந்நூல், மறைமலையடிகள் புதல்வியாரும், பல்லாவரம் 'வித்யோதயா' மகளிர் கல்லூரியின் தலைமைத் தமிழாசிரியரும், பல்லாவரம் 'பொதுநிலைக்கழகத்து' மாணவியாருமான நாகை நீலாம்பிகை அம்மையாரால் இயற்றப்பட்டதாகும்.

'திராவிடன்,' 'தேசாபிமானி,' 'ஆனந்தபோதினி,' ஒற்றுமை,' 'தமிழ்நாடு' முதலான இதழ்களில் திரு நாகை நீலாம்பிகை யம்மையார் அவ்வப்போது எழுதி வெளியிட்ட செந்தமிழ்க்கட்டுரைகள் எல்லார்க்கும் எப்போதும் பயன்படும்பொருட்டு ஒருங்குசேர்த்து ஒரு நூலாகப் பதிப்பிடப்பட் டிருக்கின்றன. பெண்பாலார் ஆண்பாலார் என்னும் இருதிறத்தாருங் கட்டாயந் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் அரும்பெரும் பொருள்கள் எளிய இனிய தமிழ்நடையில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இக்காலத்தில் வெளிவருந் தமிழ்நூல்கள், பாலில் நஞ்சு கலக்கப்பெற்றாற்போல், வடசொல் ஆங்கிலச்சொல் முதலியன கலக்கப்பெற்றுந் தமிழைப் பாழாக்குதல்போல் இன்றி, இந்நூல் அயல்மொழிச் சொற்கள் சிறிதுங் கலவாத் தனிச் செந்தமிழ்நடையில் இயற்றப்பட் டிருக்கின்றது. இதில் வந்துள்ள பொருள்கள்: கல்வியும் தாய்மாரும், ஒழுங்கான கல்வி, கற்றலிற் கேட்டலே நன்று, நாகரிகமும் மொழிவளர்ச்சியும், தனித்தமிழ்ப் பாதுகாப்பு, தமிழைப்பற்றிய வினாக்களுக்கு விடை, தமிழில் வடமொழி கலத்தல் ஆகாது, சென்னைப் பல்கலைக் கழகக் கட்டாயக் கல்வி, நாவலந்தீவின் பழைய குடிகள், பெண்மக்களின் அறிவும் ஆண்மையும், உயிர்போன உடம்பை என் செய்வது?, இறந்தோர் வீட்டிற்குச் செல்பவரும் அவ் வீட்டவரும், பெண்பாலார்க்கே கொல்லாமை முதன்மையாம் என்பன. அமெரிக்காவில் ஹார்வர்ட் பல்கலைக்கழகத்திலும், சீமை ஆக்ஸ்பர்ட் பல்கலைக்கழகத்திலும் பெருந் தேர்ச்சி பெற்றுவந்த திருவாளர் டாக்டர் எ. ஜே. அப்பாசாமி அவர்களால் (M.A., D.Phil.) இந்நூலுக்கு ஆங்கிலத்தில் ஒரு நன்னயம் (Introduction) எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. வழுவழுப்பான உயர்ந்த சீமைக்கடிதத்தில் 122 பக்கங்கள் உள்ளது; அழகிய முழுக் கலிக்காக்கட்டிடம், விலை ஒரு ரூபா நாலணா.

20—11—1925 டி. எம். அச்சுக்கூடம், பல்லாவரம்.

தோவெனின்; 'மாணிக்கவாசகர் வரலாறு' 130, 131-ஆம் பக்கங்களில்,

"போதையார்பொற்கிண்ணத்து அடிசில்பொல்லாதுஎனத்
தாதையார் முனிவுறத் தான் எனை ஆண்டவன்" என்று

திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் அருளிய பாடலினை எடுத்துக்காட்டி அவ்வியல்பினை விரித்து விளக்கியிருக்கின்றேம். மேலும், திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் 'திருநனிபள்ளி'யிலுள்ள சிவபிரானை வணங்குதற்குச் சென்றபோது, அவர் தம் தந்தையாரது பிடரிமேல் இருந்தபடியாய்த் திருப்பதிகங் கட்டளையிட்டருளினரென்பது அப்பதிகத்தின் ஈற்றில்,

"ஞானமுனிவன், இடுபறையொன்ற அத்தர் பியல்* மேல் இருந்து இசையாலுரைத்த பனுவல்" என்று அருளிச்செய்த வாற்றாற் பெறப்படும். தந்தையின் பிடரிமேல் அமர்ந்திருக்கத்தக்க குழந்தை மூன்றுமுதல் ஐந்தாண்டிற்கு மேற்பட்டிருத்தல் ஆகாமையால், திருஞானசம்பந்தர் இத் திருப்பதிகத்தை அருளிச்செய்த காலத்துச் சிறுமதலையா யிருந்தா ரென்பது இனிது துணியப்படுமன்றே? இன்னும், மதுரையிற் கூன்பாண்டியன் மனைவி மங்கையர்க்கரசியாரால் அழைக்கப்பட்டு அங்குச் சென்றகாலத்தும் திருஞானசம்பந்தர் சிறுபிள்ளையாகவேயிருந்தாரென்பது, அவரைச் சமணர்கள் பழித்துப் பேசியபோது அவர் அருளிச்செய்த,

"மானின்நேர்விழி மாதராய் வழுதிக்கு மாபெருந் தேவிகேள்
பால்நல்வாய்ஒருபாலன்ஈங்கிவன்என்றுநீபரிவுஎய்திடேல்
யானைமாமலை யாதியாய இடங்களிற்பல அல்லல்சேர்
ஈனர்கட்குஎளியேன்அலேன் திருவாலவாய்அரன்நிற்கவே"

என்னுந் திருப்பாட்டின்கண் அப் பெருமான் தன்னைப் 'பால்

* 'அத்தர் பியல்' என்பது 'அப்பனது பிடரி' எனப் பொருள் படுவதாகும்; 'பியல்' பிடரி எனப் பொருடருதல், "பியல் ஊகமும்" என்று 'பெருங்கதை' (க, ருஅ, அஎ)யுட் போந்தவாற்றானும் அதன் குறிப்புரையானும் உணர்க.

பருகுதலால் மணங்கமழா நின்ற வாயினையுடைய ஒரு சிறு குழந்தை' என்று குறிப்பிடுதல் காண்க. மதுரைக்குச் சென்ற போதே அவர் சிறுபிள்ளையா யிருந்தமை தெளியப்படுதலின், இறைவனையும் இறைவியையும் அவர் நேரேகண்டு அவர்தம் மால் அருட்பால் ஊட்டப்பட்ட ஞான்று, மூன்றாண்டுடைய மிகச்சிறு மகவாய் அவர் இருந்தமை சிறிதும் ஐயமின்றித் துணியற்பாலதாகும். இவ்வாறு திருஞானசம்பந்தர் சிறுமதலை யாயிருந்தபோதே கடவுளைத் தமது கட்புலனால் நேரேகண்டு அருள்பெற்றுச், செயற்கரும் புதுமைகளெல்லாம் அக்கடவுள் அருளாற் செய்து, உலகிற்கு முழுமுதற் கடவுளின் உண்மை யினையும் அக்கடவுளின் அருட்பெருந்தன்மையினையுந் தெருட் டினமைக்கே அகச்சான்று புறச்சான்றுகள் காணப்படுதலின், அவர் மூவாண்டிற் கடவுளைக்கண்டு பாடினமையே உண்மை நிகழ்ச்சியாதல் காண்க. இவரைப்போல் நம்மாழ்வாரும் சிறு மகவாயிருந்த ஞான்றே கடவுளைக்கண்டு பாடினமைக்கு, அவ ரது 'திருவாய்மொழிப்' பாட்டுகளில் ஏதொருசான்றுங் காணப் படாமையின், நம்மாழ்வாரைப்பற்றிய கதை பின்வந்த வைண வப் புலவராற் புதிதாய்க் கட்டிவைக்கப்பட்ட பொய்க்கதையே யாதல் 'உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி' போற் சிறிது ஆராய்ந்து காண்பார்க்கும் இனிது விளங்காநிற்கும்.

அதுவேயுமன்றி, நம்மாழ்வார் பிறந்த ஞான்றுதொட்டே பாலும் உண்ணாது பதினாறாண்டளவும் தவத்திலிருந்தா ரென் பது சிறிதும் நம்பற்பாலதன்று. அவர் பத்துத் திங்கள் அன் னையின் கருப்பையிற் றங்கிப் பிறந்தாரென்றமையால், அவர் எம்மனோரைப் போலவே ஊனுங் குருதியும் நிறைந்த உடம்பு உடையரென்பது பெறப்படும். படவே, ஊன் உடம்புடைய எம்மனோரெல்லாம் உணவின்றி உயிர்வாழ்தல் ஒருவாற்றானும் ஏலாமையால், நம்மாழ்வாரும் ஏதேனும் உணவு கொண்டே உயிர்வாழ்ந்தாராதலுந் தானே பெறப்படும். இவ்வுண்மைக்கு மாறாக நம்மாழ்வார் பிறந்தநாட் டொட்டே பாலு முண்ணாது

தவங்கிடந்தா ரென்றலினும் பெரும்புளுகுரை பிறிதுண்டோ நடுநிலையுடையீர் கூறுமின்! இப்புளுகுரையை நடுநின்று ஆராய் வாரெவரும், இக்கதை நெறிதிறம்பிய மதப்பற்றுடைய வைண வரால் நம்மாழ்வாரைத் திருஞானசம்பந்தரினும் மேற்பட்டவ ராக ஆக்கிவிடுதற் பொருட்டுக் கட்டப்பட்ட பொய்க்கதையே யாதலைக் கண்டுகொள்வர்.

இனி, மாணிக்கவாசகப்பெருமான் தமது இளமைக்காலத் தே எல்லாக் கலைகளையும் ஓதியுணர்ந்து வளர்ந்தமை உண்மை யே யாயினும், அவர் அதுபற்றிக் கடவுட்டன்மை யுடையரல் லர் என்றுகூறிய 'தமிழ்வரலாறு' உடையாரது உரை உண்மை யறியா வெளிற்றுரையேயாம். மாணிக்கவாசகர் தாம் கடவுளை நேரேகண்டமையும், அவர்க்குத் தாம் அடிமையானமையும்,

"திகழாநின்ற திருமேனி காட்டி என்னைப் பணிகொண் டாய்" (குழைத்தபத்து, ௧0) என்று தாமே அருளிச்செய்த வாற்றாற் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். அவ்வியல்பெல்லாம் 'மாணிக் கவாசகர் வரலாறு' 127-ஆம் பக்கம்முதல் 134-ஆம் பக்கம் வரையில் விரித்து விளக்கிக்காட்டி யிருக்கின்றே மாதலால், அவற்றையே ஈண்டு மீளவும் எடுத்து விரித்திலம். கடவுளை நேரே காண்டல் எளிதன்று. உலகத்தில் மக்களாய்ப் பிறந்தார் படும்பாடெல்லாங் கட்புலனாகாக் கடவுளைக் கட்புலனாற் கண்டு உண்மைதெளிந்து, பிறவியறுத்து, அவன் றிருவடியைத் தலைக் கூடுதலையே பொருளாய்க்கொண்டு நிற்கின்றன. அத்துணைப் பெறற்கரும் பொருளாகிய கடவுளை நேரே காணப்பெற்று அவன் றிருவடிக்கு ஆளானரிலுங் கடவுட்டன்மையுடையார் பிறர் உளரோ புகலுமின்! கடவுளைக் கண்டவர்க்கே கடவுட் டன்மை யுளதாமன்றி, அவரைக் காணாதவர்க்கு அஃது உள தாதல் யாங்ஙனம் உரைமின்! கடவுளை நேரேகண்டு அவன் றிருவருளை நேரேபெற்ற மாணிக்கவாசகரும் திருஞானசம்பந்த ரும் அக் கடவுளைப்பற்றிக் கூறும் மெய்ம்மொழிகள் நமக் கெளியவாய் அருகிருப்ப, அவற்றைக் கைக்கொண்டு பிறவிப்

பயன்பெறுமற், கடவுளைக்காணுதாரையும் அவர் கூறும் மயக்க வுரைகளையும் நம்பிக் கடவுள் அல்லாத மக்களைக் கடவுளெனத் துணிந்தும், கடவுளைக் காணுதாரைக் குரவரென இறுகப்பற்றி அவர்மேற் பொய்க்கதைகளை ஏற்றியும், சைவம் வைணவம் என்று வழக்காடியும் ஐயகோ மக்கள் தம் பிறவிப்பயனை இழந்து வாளா மடிகின்றனரே! அதுகிடக்க.

இனி, நம்மாழ்வார் இயற்றிய பாடல்களையே நன்காராய்ந்து பார்ப்பின் அவர் ஓதாதுணர்ந்தவரல்லரென்பதூஉம், அவர் முழுமுதற் கடவுளைக் கண்டறியாமையின் கடவுட்பொருள் இதுதான் என்று துணியமாட்டாது பெரிதும் இடர்ப்பட்டு மயங்கினரென்பதூஉம், அதனுல் அவர் கடவுட் டன்மையுடையரல்லரென்பதூஉம் இனிது புலப்படும். நம்மாழ்வார் தமது இளமைக்காலந்தொட்டே பற்பல நூல்களையும் பன்னுளும் ஓதியுணர்ந்தவ ரென்பதற்குரிய அடையாளங்கள் அவர்தம் பாட்டுக்களிலேயே காணப்படுகின்றன. அவற்றுட் சில காட்டுதும்:—

"அங்கமெலாங் குறைந்து அழுகு தொழுநோயராய்
ஆவுரித்துத் தின்றுழலும் புலையரேனுங்
கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க்கு அன்பராகில்
அவர்கண்டீர் யாம்வணங்குங் கடவுளாரே" என்று

திருநாவுக்கரசு நாயனுர் அருளிச்செய்த கருத்தை எடுத்துக்,

"குலந்தாங்கு சாதிகள் நாலிலுங் கீழ்இழிந்து எத்தனை
நலந்தான் இலாத சண்டாள சண்டாளர்க ளாகிலும் [உள்
வலந்தாங்குசக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்கு ஆள் என்று
கலந்தார் அடியார்தம் அடியார் எம்மடிகளே"

என்று நம்மாழ்வார் பாடினமை காண்க.

" தம்மையே புகழ்ந் திச்சைபேசினுஞ் சார்வினுந் தொண்டர் தருகிலாப், பொய்ம்மை யாளரைப் பாடாதே எந்தை புகலூர் பாடுமின் புலவீர்காள்!, இம்மையேதருஞ் சோறுங்கூறையும் ஏத்தலாம்இடர் கெடலுமாம், அம்மையே சிவலோகம் ஆள்

வதற்கியாதும் ஐயுறவில்லையே" என்னுஞ் செய்யுளை முதலாகக் கொண்டு சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் அருளிய பதிகப்பொருளை எடுத்துக்கொண்டு,

"என்னாவ தெத்தனை நாளைக்குப் போதும் புலவீர்காள்!
மன்னா மனிசரைப் பாடிப்படைக்கும் பெரும்பொருள்
மின்னார் மணிமுடி விண்ணவர் தாதையைப் பாடினால்
தன்னாகவேகொண்டுசன்மம்செய்யாமையுங்கொள்ளுமே"

என்று நம்மாழ்வாரும் ஒரு பதிகம் பாடினமை காண்க.

"அறுசுவையுண்டி அமர்ந்தில்லாள் ஊட்ட
மறுசிகை நீக்கி யுண்டாரும்—வறிஞராய்ச்
சென்றிரப்பர் ஓர்இடத்துக் கூழ்எனிற் செல்வமொன்
றுண்டாக வைக்கற்பாற் றன்று"

"யானை யெருத்தம் பொலியக் குடைநிழற்கீழ்ச்
சேனைத் தலைவராய்ச் சென்றோரும்—ஏனை
வினையுலப்ப வேறாகி வீழ்வர்தாங் கொண்ட
மனையாளை மாற்றார் கொள" என்னும் நாலடியார் செய்யுட்பொருளை யெடுத்து,

"உய்ம்மின்திறைகொணர்ந்தென்றுலகாண்டவர்இம்மையே
தம்மின்சுவை மடவாரைப் பிறர்கொள்ளத் தாம்விட்டு
வெம்மினொளிவெயிற்கானகம்போய்க்குமை* தின்பர்கள்"

என்று நம்மாழ்வார் பாடியிருக்கின்றனர்.

"கரைபொரு திரங்குங் கனையிரு முந்நீர்த்
திரையிடு மணலினும் பலரே யுரைசெல
மலர்தலை யுலகம் ஆண்டு கழிந்தோரே" என மதுரைக் காஞ்சியிலும் (உருநு-உருஎ),

"தம்பெயர் தம்மொடு கொண்டனர் மாய்ந்தோர்
நெடுவரை இழிதரு நீத்தஞ்சால் அருவிக்

---

* 'குமை' என்னுஞ்சொற் குழைவுப் பொருட்டாகலின், அஃதிங்கே 'கூழ்' எனப்பொருள் தந்தது.

கடுவரற் கலுழிக் கட்கின் சேயாற்று
வடுவாழ் எக்கர் மணலினும் பலரே" என மலைபடுகடாத்
திலும் (ருருரு-ருருசு) போந்த சொற்பொருள்களை எடுத்துக்
கொண்டு,

"நினைப்பான் புகில் கடல் எக்கலில் நுண்மணலிற் பலர்
எனைத்தோர் உகங்களும் இவ்வுலகாண்டு கழிந்தவர்"
என்று நம்மாழ்வார் பாடினர்.

"கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த் துற்றறியும் ஐம்புலனும்
ஒண்டொடி கண்ணே உள" என்னுந் திருக்குறளின்
(கக0க) சொற்பொருளை யெடுத்துக்,

"கண்டுகேட் டுற்றுமோந் துண்டுழலும் ஐங்கருவி
கண்டஇன்பம் தெரிவரிய அளவில்லாச் சிற்றின்பம்"
என்று நம்மாழ்வார் பாடுதல் காண்க.

"அப்பன்நீ அம்மைநீ ஐயனும்நீ அன்புடைய மாமனும்
மாமியும்நீ, ஒப்புடைய மாதரும் ஒண்பொருளும் நீ" என்னும்
திருநாவுக்கரசு நாயனர் திருப்பாட்டைப்பார்த்துச்,

"சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும்
மேலாத் தாய்தந்தையும் அவரேயினி யாவாரே" என ஐந்
தாம்பத்தின் முதற்பதிகத்தில் நம்மாழ்வார் ஓதுகின்றனர்.

"ஊரவர் கௌவை எருவாக அன்னைசொல்
நீராக நீளும் இந்நோய்" என்னுந் திருக்குறளின் (ககசஎ)
சொற்பொருள்களைக் கிடந்தபடியே யெடுத்து,

"ஊரவர் கௌவை எருவிட் டன்னைசொல் நீர்படுத்து"
என்று நம்மாழ்வார் பாடுதல் காண்க.

இன்னுந் 'திருவாசகத்தைப்' பயின்று அதிலுள்ள சொற்
பொருள்களையும், திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் அருளிய
திருப்பதிகங்களில் மிகப் பழகி அவற்றின் சொற்பொருள்க
ளோடு இசைகளையுந் தழுவி நம்மாழ்வார் பாடியிருக்குஞ் செய்
யுட்களையும் எடுத்துக் காட்டப்புகின் இது மிக விரியும். அது
வேயுமன்றித், 'தமிழ்வரலாறுடையார்' திருவாசகத்தைப்பார்த்து

நம்மாழ்வார் பாடினாரல்லர் என வழக்கிடுதலால், வழக்கிலுள்ள அதனை எடுத்துக்காட்டுதற்கு அமர்ந்திலம் என்க.

முன்னர் எடுத்துக்காட்டிய பழந்தமிழ்ச் சான்றோர் செய்யுட் சொற்பொருள்களை நம்மாழ்வார் தாமியற்றுஞ் செய்யுட்களிற் றழுவிக் கூறுகின்றுழிச், 'சண்டாளர்,' 'மனிசர்,' 'சன்மம்,' 'எக்கல்,' 'உகம்' என்னும் பிற்காலத்து மக்களின் கொச்சைத் தமிழ்ச்சொற்களை எடுத்து வழங்கக் காண்டலானும், இன்னோரன்ன சொற்கள் தேவார திருவாசகங்களினும், அவற்றிற்கு முற்பட்ட தமிழிலக்கியங்களினுங் காணப்படாமையானும், நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி பாடியகாலம் கி-பி பத்தாம் நூற்றாண்டிலாதல் அதற்கும் சிறிது பின்னுதல் கொள்ளப்படும். இன்னும், 'பவித்திரன்,' 'சாதுவாய்,' 'கருமபலன்,' 'சன்மசன் மாந்தரம்,' 'விரோதம்,' 'காலசக்கரம்,' 'கலியுகம்,' 'கிதயுகம்,' 'விசாதி' (வியாதி), 'கிர்த்தித்து,' 'வைட்டணவர்,' 'முக்கியம்', 'சுண்டாயம்,' 'விபரீதம்,' 'தன்மபாவம்,' 'வெளுமை,' 'அரவிந்த லோசந,' 'கருமகதி,' 'மூர்ச்சிக்கும்,' 'சராசரம்,' 'சாரதி,' 'விசித்திரம்,' 'விடமம்,' 'கரசரணம்,' 'துப்பரவு,' 'அன்னவசம்,' 'அநுராகம்,' 'சம்மதித்து,' 'மதுரபோகம்,' 'பிராக்கள்,' 'அன்றிக்கே' முதலான வடசொற்கள் சொற்றொடர்களும், சில தமிழ்ச்சொற்களும் பிற்காலத்தனவே யல்லாமல், கி-பி பத்தாம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டன அல்ல. இவை தம்மைப் பத்தாம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட தமிழ்நூல்களிற் காண்டலியலாது. நம்மாழ்வார் நல்ல செந்தமிழ்நடையிற் பாடிக்கொண்டு செல்லுதற்கு இடையிடையே இச்சொற்கள் சொற்றொடர்களைப் புகுத்திவிடுகின்றாராகலினுனும், திருமால் பெயர்களுள்ளும் முற்காலத்து வழங்காத வடமொழிப் பெயர்களை இவர் மிகுதியா யெடுத்து வழங்குதலினுனும் வடசொற்களும் வைணவக் குறியீடுகளும் தமிழில் மிக்கு விரவத் தொடங்கிய கி-பி பத்தாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னரேதான் இவர் இருந்தாராகற் பாலர். வைணவ ஆசிரியரான ஆழ்வார்களின் காலங்களை நடுநிலை வழாது நின்று

ஆய்ந்து உரைத்த திருச் சீனிவாச ஐயங்கார் அவர்களும், நம்மாழ்வார் காலம் கி-பி பத்தாம் நூற்றாண்டின்கட் படுவதாமெனவே வலியுறுத்தார்*.

மேற்காட்டியவாற்றால் நம்மாழ்வார் தமக்கு முன்னிருந்த பழந்தமிழ் நூல்களையும் சைவத் திருமுறைகளையும் நன்கு ஓதியுணர்ந்த புலவராதலோடு தமது காலத்துப் பரவிய தமிழ் வடமொழி வழக்குகளையுந் தழுவித் 'திருவாய்மொழி' பாடியுவராவரென்பதுந் தெற்றென விளங்குதல்காண்க. எனவே, இவர் ஓதாதுணர்ந்தவர் என்று பின்னுள்ள வைணவப்புலவர் எழுதி வைத்தது வெறுங் கட்டுக்கதையே யல்லாமற் பிறிதில்லை. திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் ஓதாதுணர்ந்து பாடினவர் என்பதற்கு அடையாளம் என்னையெனிற், பழைய தமிழ்நூல்களின் சொற்றொடர்களுங் கருத்துப் பொருள்களும் அவர் அருளிய பாட்டுக்களிற் காணப்படாமையேயா மென்பது. மேலும், திருஞானசம்பந்தர் திருக்கோயில்கட்குச் சென்றுழி அவ்வப்போது நினைந்தவளவானே திருப்பதிகங்கள் வெவ்வேறாய் அருளிச் செய்திருக்கின்றார். நம்மாழ்வாரோ தாம் இயற்றிய 'திருவாய்மொழி' ஆயிரம் பாட்டுக்களையும், ஒருபாட்டின் ஈற்றுச்சொல் அதற்கடுத்த பாட்டின் முதற் சொல்லாக வரும் 'அந்தாதித் தொடை'யின்கட் படுத்து இயற்றியிருக்கின்றார். மேலும், 'திருவாய்மொழி' ஆயிரம் செய்யுட்களில் முதற் பத்துச்செய்யுட்கள் பாடும்போதே, அவர் அதனை ஆயிரஞ் செய்யுட்களால் ஆக்கவேண்டுமென்னுங் கருத்துக்கொண் டிருந்தாரென்பது,

"பரனடிமேற் குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்
நிரல்நிறை ஆயிரத்து இவைபத்தும் வீடே" என்று அவர் கூறினமையாற் பெறப்படும். பெறப்படவே, இவர் திருமால் கோயில்கடோறுஞ் சென்று, சென்றவளவானே அன்பினால் அகங்குழைந்து ஆங்காங்கு இறைவனைக் கதுமெனப் பாடினாரல்ல ரென்பதூஉம், தேவார திருவாசகங்களுக்கு எதிராகத்

* See his 'Tamil Studies,' pp. 324-338.

திருமாலுக்கும் செந்தமிழ் வழுத்துரைச் செய்யுட்கள் இருத்தல் வேண்டுமென்பதே கொண்டு அவை தம்மைப் பாடினரென்பதூஉம், 'தேவாரப்'பதிகங்கள் ஒன்றற்கொன்று தொடர்பின்றி அவ்வத் திருக்கோயில்களில் நினைந்தவளவானே தனித்தனியே பாடப்பட்டமையால் அவற்றுட் பல பதிகங்கள் அழிந்துபோனமை கண்டு, அங்ஙனமே தாம் திருமால்மேற் பாடுஞ் செய்யுட்களும் அழிந்துபோகவிடாமல் அவைதம்மை ஒரு தொடர்பு படுத்துதற் பொருட்டே அவற்றை 'அந்தாதித்தொடை' யின்பாற் படுத்துப் பாடினராதல் வேண்டுமென்பதூஉம், ஆகவே நம்மாழ்வார் வைணவ சமயத்தின்பாற் பற்றுடைய ஒரு சிறந்த தமிழ்ப்புலவரேயல்லாமல் இவர் இறைவனை நேரேகண்டு அவன்பால் அன்பு மீதூரப்பெற்று அவனருளைப் பெறுவான்வேண்டி நினைந்த நினைந்தபோழ்தெல்லாம் நெஞ்சம் நெக்குருகிப் பாடினரல்ல ரென்பதூஉம், அதனால் அவர்பால் ஏதொரு கடவுட்டன்மையுங் காணப்பட்டிலதென்பதூஉம் தேற்றெனெ விளங்கா நிற்கும்.

அற்றேல், மாணிக்கவாசகரும் 'திருச்சதகம்' நூறு செய்யுட்களையும், 'நீத்தல் விண்ணப்பம்' ஐம்பது செய்யுட்களையும் 'அந்தாதித்தொடை' யின்பாற் படுத்துப் பாடியவா றென்னை யெனின்; 'திருச்சதகம்' திருப்பெருந்துறையிலும், 'நீத்தல்விண்ணப்பம்' திருவுத்தரகோசமங்கையிலும் அடிகளால் அருளிச் செய்யப்பட்டனவாகலின், அவற்றுள் முதல் நூறு ஒருதொகுதியாகவும், பின் ஐம்பதும் மற்றொரு தொகுதியாகவும் தனித் தனியே பாடப்பட் டிருத்தலானும், 'திருவாசகத்' தின்கண் உள்ள ஏனைத் திருப்பதிகங்களும் ஒன்றற்கொன்று தொடர்பின்றித் தனித்தனியே பாடப்பட்டிருத்தலானும், அவை நம்மாழ்வார் பாட்டுக்களைப்போற் செயற்கையாய் ஒரு தொடர்பு பட நில்லாமல் தனித்தனியே நினைந்த நினைந்தவழிப் பேரன்பின் பெருக்கால் இயற்கையாய்ப் பாடப்பட்டன வாகுமென்று தெளிக.

இனி, இவையெல்லாம் ஒருபுறம் நிற்க. நம்மாழ்வார் கடவுளை நேரே காணும் பெரும்பேறு பெற்றிலராயினும், முழுமுதற் கடவுளிலக்கணம் இதுதான் என்று ஆராய்ந்துணரும் அறிவு மதுகையும், அதனால் அம் முழுமுதற்கடவுள் ஒன்றனையே வழுத்தும் மனஒருமைப்பாடு மாயினும் உடையரோவெனின்; அவைதாமும் அவர் உடையரல்லரென்பது காட்டுவாம். உலகிற்கு முழுமுதற்கடவுள் ஒருவனே உளன் என்று காட்டாமல், நான்முகன் திருமால் உருத்திரன் எனக் கடவுளர் மூவர் உளர் எனக்கூறி, அம்மூவரில் ஒவ்வொருகால் ஒவ்வொருவரை உயர்த்தி ஏனையரைத் தாழ்த்தி, இந் நாவலந்தீவின்கண் உள்ள பொதுமக்கள் அம்மூவரில் ஒவ்வொருவரைப் பற்றிக் கொண்டு வழக்காடிப் போர்புரியவுந், தாம் அப் பொதுமக்களின் வேருய் நிலவுலகக் கடவுளரென அவர் தம்மாற் பாராட்டப்படவும் சூழ்ச்சிசெய்து ஆரியப்பார்ப்பனர் கட்டிவிட்ட புராணப் பொய்க்கதைகளையே உண்மையெனநம்பி நம்மாழ்வார்,

"பெரியஅப்பனைப் பிரமனப்பனை உருத்திரனப்பனை" (அ-ஆம்பத்து, க, கக) எனவும்,

"தானும் சிவனும் பிரமனும் ஆகிப் பணைத்த தனிமுதலை" (அ-ஆம்பத்து, அ, ச) எனவும் கடவுளர் மூவர் என்றும், அம் மூவரிற் றிருமாலே சிறந்த கடவுள் என்றுங் கூறுகின்றார். உலகிற்கு முழுமுதற்கடவுள் ஒருவரேயுளர் அல்லாமல், மூவர் உளராதல் யாங்ஙனம்? படைத்தற்றொழிலை நிகழ்த்துதற்கு ஒரு கடவுளும், காத்தற்றொழிலை நிகழ்த்துதற்கு மற்றொரு கடவுளும், அழித்தற்றொழிலை நிகழ்த்துதற்கு வேறொரு கடவுளுமாகக் கடவுளர் மூவர் உளராயிற், படைத்தற்றொழிலைச் செய்வோன் காத்தல் அழித்தல்களைச் செய்யமாட்டுவான் அல்லனெனவும், அங்ஙனமே காத்தல் அழித்தல்களைச் செய்வோரும் தத்தந் தொழிலையன்றிப் பிறதொழில்களைச் செய்யமாட்டுவாரல்லரெனவுங் கொள்ளப்பட்டு, அவரெல்லாம் வரம்பிலாற்றலுடைய முழுமுதற்கடவுளாகா ரென்பது தானேபெறப்படும்.

அற்றன்று, திருமாலே தமக்குரிய காத்தற்றொழிலோடு ஏனை யிரண்டு தொழில்களையும் புரிவரெனின்; நன்று சொன்னாய், திருமாலே முத்தொழிலும் புரிபவராயிற், படைத்தல் அழித்தல்களுக்கு வேறிரு கடவுளரைக் கொண்டது எற்றுக்கு? அதுவேயுமன்றி, நாரணன் நான்முகன் அரன் என்னும் மூவரையுமே உள்ளத்து இருத்திப் பற்றறுத்தல் வேண்டுமென்பது போதர நம்மாழ்வார்,

"ஒன்றெனப் பலவென அறிவரும் வடிவினுள் நின்ற
நன்றெழில் நாரணன் நான்முகன் அரன் என்னும் இவரை
ஒன்றநும் மனத்துவைத்து உள்ளிநும் இருபசையறுத்து"

(க, ந, எ) என்று கூறியதென்னை? ஒன்றென்றுவது பலவென்றுவது அறிதற்கரிதான வடிவுடையது யாது? அஃது இம்மூவரின் வேறு? ஒன்று? வேறாயின், அஃது அம்மூவரின் மேற்பட்ட முழுமுதற் கடவுளாதல் வேண்டும். மற்று அஃது அம்மூவரோடு ஒன்றுபட்ட பொருளாயின், ஓர் அறிவுப்பொருள் மூவேறு அறிவுப் பொருளாகப் பகுக்கப்படுதல் யாங்ஙனம்? அறிவில்லாத பருப்பொருள்களே ஒன்று பலவாகப் பகுக்கப் படுதலைக் காண்டும். அவற்றைப்போலவே அறிவுப்பொருளும் ஒன்று பலவாகப் பகுக்கப்படுதலை யாண்டாயினுங் கண்டார் உளரோ? அல்லதூஉம், ஒன்றெனவாதல் பலவெனவாதல் அறிதற்கரிய பொருள், பின் மூன்றுயதைமட்டும் அறிவது யாங்ஙனங்கூடும்? அற்றன்று, ஒன்றெனப் பலவென அறிதற்கரிய முழுமுதற்கடவுள் யாண்டும் ஊடுருவி நிறைந்து எவற்றினும் மேற்பட்டதாய் நிற்க, அதனுள் நான்முகன் திருமால் உருத்திரன் என்னும் மூவரும் தனித்தனி நிற்பரெனின், "யானும் அறியேன் அவளும் பொய்சொல்லாள்" என்றபடி இம் மூவரும் முதல்வர் அல்லர், இம்மூவரின் வேறாய் எல்லாம்வல்லதாய் நிற்கும் முழுமுதற்கடவுள் பிறிதொன்று உண்டென்பது, நம்மாழ்வார் வாய்மொழியினுலேயே பெறப்படுகின்றதன்றே? அவ்வாறு மூவரின் வேறாய் முழுமுதற்கடவுள் ஒன்றுண் டென்பதனை

உடன்பட்ட நம்மாழ்வார் பின்னர் அதனைமறந்து, அம்மூவரில் ஒருவராய திருமாலையே முழுமுதற்கடவுளாகக் கொண்டு,

"தானோர் உருவே தனிவித்தாய்த் தன்னில்மூவர் முதலாய
வானோர் பலரும் முனிவரும் மற்றும்மற்றும் முற்றுமாய்த்
தானோர்பெருநீர்தன்னுள்ளேதோற்றி அதனுட்கண்வளரும்
வானோர்பெருமான்மாமாயன்வைகுந்தன் எம்பெருமானே"

(க, ரு, ச) என்று இசைத்தது முன்னொடுபின் பெரிதும் முரணுறுதலைச் சிறிதாராய்ச்சியுடையரும் நன்கறிவர்.

இவ்வாறு முன்னொடுபின் முரண உரைநிகழ்த்திய நம்மாழ்வார், முழுமுதற்கடவுள் நிலையிற் றாம் உயர்த்துவைத்த தம் திருமாலையே இறுகப்பற்றி, அவரது வழிபாட்டளவிலாவது உறைத்து நின்றனரோவென்றால் அதுவும் இன்று. சிவபிரானே முழுமுதற்கடவுள் என்பதை, மூன்றாம் ஆண்டில் அப்பிரானை நேரேகண்டு அவனருட்பால் உண்டு வளர்ந்த திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் தாம் சமணர் சாக்கியரோடு இட்ட வழக்குகளில் நன்கு நிலைநாட்டியிருக்கின்றனராகலின், அதனை நன்கு உணர்ந்த நம்மாழ்வார், தாம் சிவபிரான் வழிபாட்டைக் கைவிட்டால் தமக்கு இம்மையிற் பெருந்துன்பமும் மறுமையில் நிரயமும் வாய்க்குங்கொலெனஅஞ்சியே திருவாய்மொழியில்,

"அரிஅயன் அரன் என்னும் இவரை,
உணர்ந்துணர்ந் துரைத்துரைத் திறைஞ்சுமின்" (க, ௩, சு) எனவும்,

"கடிகமழ் கொன்றைச் சடையனே யென்னும்" (எ, உ, க0) எனவும்,

"பூத்தண் துழாய் முடியாய், புனை கொன்றையஞ் செஞ்சடையாய்" (எ, சு, ௩) எனவும்,

"என்மலைகள் கூறன்றன்னை * * எயில்மூன் றெரித்த,
வென்றுபுலன் துரந்த விசும்பாளியைக் காணேனோ" (எ, சு, எ) எனவும்,

மாயோனே முக்கணம்மானே நான்முகனே அமர்ந்தேனே"
(அ, ச, கo) எனவும்;

"முனியே நான்முகனே முக்கண் அப்பா" (கo, கo, க) எனவும் முக்கட் பெருமானையும் இடை யிடையே வழுத்திக் கொண்டு சென்று, இறுதியில்,

"அவாவறச் சூழ்அரியை அயனை அரனை அலற்றி
அவாவற்று வீடுபெற்ற குருகூர்ச் சடகோபன்" (கo, கo, கo) என்று சிவபிரான் திருப்பெயராலேயே முடித்துக் கூறி யிருக்கின்றார். புராணகதைகளை நம்பிக் கடவுளர் மூவர் உளர் என்றும், அவருட் டிருமாலே முதல்வராவர் என்றுங் கொண்டு நம்மாழ்வார் பெரிதுமயங்கி யிடர்ப்பட்டனராயினும், திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையார்க்கு மூன்றாண்டிலே தோன்றி யருள்செய்து, முதல்வனில்லை யெனப் பாழ்ங்கொள்கை பேசிய சமண சாக்கியரை அவர் வாயிலாக அடக்கித் திருத்தி யருள்புரிந்த சிவபிரான் முழுமுதற்கடவுளா யன்றிப் பிறிதாதல் செல்லா தென வரவரத் தெளிந்து துணிவு கொண்டே நம்மாழ்வார் 'அரன்' என்னுந் திருப்பெயரை முடிந்தநிலையாக வைத்துச் சொல்லித் தமது 'திருவாய்மொழி'யை முடித்தாராகல் வேண்டு மென்பது நடுவுநின்றாராய்வார்க்கு விளங்காதொழியாது. எனவே, நம்மாழ்வார் முழுமுதற்கடவுள் நிலையைத் தாமாகவே முழுதுணர்ந்து அதன்கண் மட்டும் உறைத்து நின்றவர் அல்ல ரென்பதூஉம், அதனால் அவர் திருஞானசம்பந்தப் பெருமானை யாதல் மாணிக்கவாசகப் பெருமானையாதல் ஒத்த கடவுட்டன் மையுடைய ரல்லரென்பதூஉம் நன்குபோதரும்.

மேலும், உலகிற்கு முதலாய் நிற்குங் கடவுள் அப்பனாகிய தானும் தன்னோடு பிரிப்பின்றி நிற்கும் அம்மையும் ஆய் ஒன்றாம் இரண்டுமல்லா இரண்டற்றநிலையில் ஆண்பெண் உருவாய்த், தீயும் நீரும் ஒப்பச், சிவப்பு நீலநிறங்களோடு கூடிநின்று, உலகத்தைப் படைத்துக்காத்து அழிக்கும் உண்மையினை 'மாணிக்க வாசகர் வரலாறு' 93-ஆம் பக்கம் முதல் 97-ஆம் பக்கம்வரை

யில் வைத்து இனிது விளக்கிக்காட்டியிருக்கின்றேம். ஈண்டும் சிறிது விளக்குவேம். உலகத்திலுள்ள எல்லாப்பொருள்களுந் தீயின் கூற்றிலும் நீரின் கூற்றிலும் அடங்கும். தீயும் நீரும் ஒன்றியைந்து நிற்குங்காறும் படைத்தல் காத்தல்கள் நிகழும்; தீ மிகுந்தவிடத்து நீரை உரிஞ்சி எல்லாப் பொருள்களையும் அழித்துவிடும். எனவே, படைத்தல் காத்தல்களைச் செய்வது தீயும் நீரும் சேர்ந்த சேர்க்கையேயாதலும், அழித்தலைச் செய்வது தீ நீரிற் பிரிந்து மிகுதலேயாதலும் தெற்றென விளங்கும். விளங்கவே படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் முத்தொழிற்கும் ஏதுவாவன தீயும் நீரும் என்னும் பொருள்கள் இரண்டேயல்லாமல் மூன்றல்லாமையும் புலனும். இத்தீயும் நீரும் அறிவில்லாப் பொருள்களாதலால் அவற்றை இயக்குதற்கு அறிவுடைய முதல்கள் இரண்டு இன்றியமையாது வேண்டப்படும். தீயினுள் விளங்கும் அறிவுடைப்பொருளே சிவம் என்றும், நீரினுள் விளங்கும் அறிவுடைப் பொருளே அம்மை யென்றும் அறிவுநூல்கள் நுவலாநிற்கும். இவ்வாறு இவற்றுள் விளங்குதல்பற்றியே தீயின்நிறமான சிவப்புவடிவு சிவபிராற்கும், நீரின் நிறமான நீலவடிவு அம்மைக்கும் உரியனவாகச் சொல்லப்பட்டன. இதுகுறித்தே இருக்குவேதத்துள்ளும் "த்வம் அக்நே ருத்ரோ" (அக்கினி, நீ உருத்திரனாய் இருக்கின்றனை)* என்னும் உரையும் எழுந்தது. 'உரு' வென்னுஞ் சொல்லுக்குச் 'சிவப்புநிறம்,' 'வெப்பம்,' 'அச்சம்,' என்னும் பொருள்கள் உண்மை, "உருவப் பல்பூத்தூஉய்"†, "வெயில் உருப்புற்ற வெம்பரல்"‡, "உருஉட்காகும்"|| என்னும் பழைய தமிழ்நூற் சொற்றொடர்களாற் புலப்படுதலிற், செம்மை நிறத்தையுஞ் சினத்தையும் அச்சத்தையுந் தோற்றுவிக்கும் அழிப்புக் காலத்துச் சிவபெருமாற்கு 'உருத்திரன்' என்னுந் தமிழ்ச்சொல்லைப் பண்டை இருக்குவேதகாலத் தமிழர்கள் பெயராக அமைத்து வழங்குவா

* இருக்கு, உ, க, சு. † திருமுருகாற்றுப்படை, உசக.
‡ சிறுபாணாற்றுப்படை, அ. || தொல்காப்பியம், உரியியல், ௪.

ராயினர். எனவே, படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் முத்தொழிலையும் செய்வோர் அப்பனும் அம்மையுமாய்ப் பிரிவறநிற்கும் முதல்வர் இருவரே யல்லாமல், மூவர் அல்லர். இவ்வுண்மை அம்மையப்பரது விளக்கத்திற்கு இடனாய்நிற்கும் தீ நீரின் றொழில்களானுந் தெளியப்படும். தீ தனித்து எரியுங்கால் எதொருபொருளும் அதன்முன் நிற்கலாற்றாது அழிந்துபடும். மற்று அது நீரொடுகலந்து தனது வெம்மை குறைந்து ஓர் அளவில் நிற்குங்கால், அது பலசெயற்கருந் தொழில்களெல்லாம் செய்யவல்லதாகும். தீயும் நீரும் ஒருங்கு கலத்தலாற்றோன்றும் நீராவி பலவகைப் பொறிகளையும் இயக்கிப் பலவேறு வியத்தகு தொழில்களெல்லாம் செய்தலை இஞ்ஞான்று உலகம் எங்கணுங் காண்கின்றேம்அல்லேமோ? தீயின் சேர்க்கையின்றி நீர் உறைந்து பனிக்கட்டியாய விடத்தும், நீரின் சேர்க்கையின்றித் தீயே மிக்கெழுந்து எல்லாவற்றையும் எரிக்குமிடத்தும் உலகின்கண் ஏதேனும் நடைபெறுமா? நடைபெறாதன்றே. உலகினும் உலகத்தில் இயங்கும் உயிர்களின் உடம்புகளினும் தீயும் நீருங் கலந்துநிற்க வேண்டுமளவுக்குக் கலந்து நிற்றலினாற்றான் உலகுயிர்களின் தோற்றமும் அவற்றின் நிலைபேறுங் காணப்படுகின்றன. ஆகவே, அம்மையப்பரது சேர்க்கையே படைப்புக்குங் காப்புக்கும் ஏதுவாகு மல்லது, நான்முகனுந் திருமாலுந் தனித்தனியே அவைதமக்கு ஏதுவாகார் என்க.

அல்லதூஉம், உண்மையான் நுணுகி நோக்குமிடத்துப் படைப்பும் அழிப்பும் எனத் தொழில்கள் இரண்டே உளவல்லது, காப்பு என்பதொரு தனித்தொழில் தனியே நடைபெறுவதன்று. 'படைப்பு' என்பது யாதென ஆராயுங்கால் ஐம்பொறிகளுக்கும் புலனாகா நுண்டுகள்கள் ஒருங்குசேர்க்கப்பட்டு அவ்வைம்பொறிகட்கும் புலனாகும் வடிவுடையவாமாறு ஆக்குவதேயாம். 'அழிப்பு' என்பது அங்ஙனந் திரட்டி வடிவாக்கப்பட்ட துகள்கள் வேறுவேறாகப் பிரிந்துபோமாறு பிரித்து விடுவதேயாம். நம்முடம்பினும் உலகத்தினும் இவ்விருவகைத் தொழில்

களும் இடையறாது நடைபெறுகின்றன. நமதுடம்பு எண்ணிறந்த நுண்டுகள்களால் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இத்துகள்கள் ஒவ்வோர் இமைப்பொழுதும் புதியபுதியவாய் நமதுடம்பின்கட் சேர்க்கப்பட்டு வராநிற்பப், பழைய துகள்கள் அங்ஙனமே ஒவ்வொருநொடியும் பிரிந்துபிரிந்து நமதுடம்பைவிட்டு அகன்றுபோகின்றன. இவ்வாறு புதிய துகள்கள் புதிய புதியவாய்த் திரட்டப்பட்டு நமதுடம்பின்கட் சேர்க்கப்பட்டு வருங்காறும் நமதுடம்பு இங்கு நிலைபெறும். மற்றுப் புதியதுகள்கள் அங்ஙனம் ஒவ்வொரு நொடியும் சேர்க்கப்படாமல் நின்றுபோகப், பழைய துகள்கள் ஓர் உடம்பினின்றுங் கழிந்து கொண்டே போமாயின், அவ்வுடம்பு விரைவில் அழிந்துபோகும். இம்முறையால் ஆழ்ந்து நோக்குமிடத்துப் புதிய துகள்கள் இடையறாது படைக்கப்பட்டுவருதலே உடம்பு நிலைபெறுதற்கு ஏதுவாதல் விளங்கும். எனவே, இடையறாத படைப்புத்தொழிலே காத்தற் றொழிலாகுமல்லாற், காத்தற்றொழிலென வேறொன்று தனியே யுண்மை ஒருவாற்றானும் பெறப்படமாட்டாது. அதனாற் காத்தற்றொழிலுக்குத் திருமாலென ஒருதெய்வம் தனியே வேண்டுமெனக் கொண்டாரது கோட்பாடு சிறிதும் பொருந்தாது. படைத்தற் றொழிலைச் செய்யும் அம்மையே காத்தற் றொழிலையுஞ் செய்பவளாவள். மேலும், காத்தற் றொழிலைத் தனியே செய்யும் தெய்வம் ஒன்று உளதெனக் கொள்ளினும், வேறொருவராற் படைக்கப்பட்டதனையே அது காக்கவேண்டுதலானும், படைக்குந் தெய்வம் படைத்தற்றொழிலைச் செய்யாதாயிற் காக்குந் தெய்வங் காத்தற்றொழிலைச் செய்யமாட்டாமையானும், எவற்றையும் அழிக்குந் தெய்வம் ஒன்று உளதெனக் கோடல் வைணவர்க்கும் உடன்பாடாகலின் அவ் வழித்தற்றொழிலைச் செய்யுந் தெய்வத்தின்முற் காக்குந் தெய்வந் தன்றொழிலை எக்காலும் நடத்தல் இயலாமையானும், அன்றிக் காக்குந் தெய்வத்தின்முன் அழிக்குந் தெய்வத்தின் வலி செல்லாதெனின் அழித்தற் றொழிலே எக்காலும் நடைபெறாதாகல்

வேண்டும், மற்று அஃது உலகின்கட் கண்கூடாய் நிகழக்காண்டு மாகலின் அழித்தற் றெய்வத்தின்முன் காத்தற் றெய்வத்தின் வலி நிற்க லாற்ருமையானும் அங்ஙனங் காத்தற் ரெழிலுக் கெனத் தனியேகொண்ட தெய்வம் முதன்மையும் ஆற்றலும் இல்லாதாய் ஒழிதல்வேண்டும். அவ்வாருழியவே, திருமாலை முழுமுதற்கடவுளாகக் கொள்ளுங்கோள் ஒருவாற்ருனும் ஒவ் வாதென்க. இவ்வாற்ருல் அழித்தற்ருெழிலைச் செய்யும் உருத் திரனே எல்லா ஆற்றலும்வாய்ந்த முழுமுதற்கடவுளாவன் என் றுதெளிக. இவ்வுண்மைதெரித்தற்கே சிவஞானசித்தியாரிலும்,

"இறுதியாங் காலந்தன்னில் ஒருவனே இருவருந்தம்
உறுதியின் நின்ருரென்னின் இறுதிதான் உண்டாகாதாம்
அறுதியில்அரனே எல்லாம் அழித்தலால்அவனுல்இன்னும்
பெறுதும் நாம் ஆக்கநோக்கம் பேரதிகாரணத்தாலே" என்

னுந் திருப்பாட்டும் எழுந்தது. எல்லாம்வல்லோனுய் எல்லா வற்றையும் அழிக்கும் முதல்வனெருவனே, எல்லாம் அழிந் தொழிந்த இறுதிக்காலத்தில் எஞ்சிநிற்பவனுகலின், திரும்பப் படைப்பு நிகழவேண்டியக்கால் அஃது எஞ்சிநிற்கும் அவ்வுருத் திரன்மாட் டிருந்தே தோன்றுமென்பதும் பெற்ரும். பெறவே, படைப்பும் அழிப்பும் அவற்றிடையே நிகழும் காப்பும் என் னும் முத்தொழிற்கும் உரிய முதல்வன் உருத்திரன் ஒருவனே யாதலுந் தானேபெறப்படும். இவ்வுண்மையெல்லாம் 'சிவஞான போதம்,' 'சிவஞானசித்தி' என்னும் அறிவுநூல்களிலும் அவற் றின் உரைகளிலும் நன்கு விரித்துரைக்கப்பட் டிருத்தலின், அவற்றையே ஈண்டு மீளவிரித்தல் வேண்டா.

இனி, மேலேகாட்டியவாற்ருல் முழுமுதற்கடவுள் அப்ப னும் அம்மையுமாய் நிற்குமியல்பும், அதுவே முத்தொழில்க ளைப் புரியுமாறும் இனிது தெளியக்கிடந்தமையின், அம் முழு முதற்கடவுளை நேரேகாணும் பெறற்கரும்பேறுபெற்ற மாணிக்க வாசகர், திருஞானசம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர் முதலான அருட் டிருவாளர்களெல்லாம் அம் முழுமுதற்கடவுளைப், புராணகதை

களுட் சொல்லப்பட்ட நான்முகன் திருமால் காலஉருத்திரன் என்னும் மூவர்க்கும் மேற்பட்ட அம்மையப்பராகவே வைத்து ஓதி வழுத்துவரல்லது, அம்மூவரில் ஒருவராகக்கொண்டு வழுத்துதற்கு ஒருசிறிதும் ஒருப்படுவாரல்லர். இது, "மூவரும் முப்பத்துமூவரும் மற்றொழிந்த தேவருங் காணுச் சிவபெருமான்" என்றற்றொடக்கத்து அவர்தம் அருளுரைகளால் நன்கு தெளியப்படும். இவ்வுண்மையினை "மாணிக்கவாசகர் வரலாறு" 100-ஆம் பக்கம்முதல் 102-ஆம் பக்கம்வரையிலும் எடுத்துக்காட்டியிருக்கின்றேம். அங்ஙனமே திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் "முத்தியாய் மூவரின் முதல்வனுய் நின்றவன்" (திருமழபாடி) எனவும், "மூவரிலும் முதலாய் நடுவாய மூர்த்தியை" (திருப்பாச்சிலாச்சிராமம்) எனவும், திருநாவுக்கரசு நாயனுர் "முந்தையார் முந்தியுள்ளார் மூவர்க்கு முதல்வரானுர்" (திருவிடைமருதூர்) எனவும், "மூவுருவின் முதலுருவாய் இருநான்கான மூர்த்தியேயென்று முப்பத்துமூவர், தேவர்களும் மிக்கோருஞ் சிறந்து வாழ்த்துஞ் செம்பவளத் திருமேனிச் சிவனே" (பொது) எனவும், "சென்றுநாஞ் சிறுதெய்வஞ் சேர்வோம் அல்லோம் சிவபெருமான் திருவடியே சேரப்பெற்றேம்" (பொது) எனவும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனுர் "முந்தியாகிய மூவரின்மிக்க மூர்த்தியை முதல் காண்பரியானை" (திருவாழ்கொளிபுத்தூர்) எனவும் அருளிச்செய்தமை காண்க. எனவே, சைவசமய ஆசிரியர்களாற் 'சிவன்,' 'உருத்திரன்' என்னும் பெயர்களால் வைத்து வணங்கப்பட்டது முழுமுதற்கடவுளே யல்லாமற், புராணகதைகளுட் சொல்லப்பட்ட மூவரில் ஒருவரான காலஉருத்திரர் அன்று.

இனிச், சைவசமயாசிரியர்க்கு முன்னிருந்த சைவசமயச் சான்றோர்களால் வணங்கப்பட்டு வந்ததூஉம் முழுமுதற்கடவுளே யென்பதற்கு, அம் முழுமுதலுக்குப் பேரிலக்கணமாயுள்ள பிறவாமை இறவாமையாகிய தன்மைகளே சிவபிராற்கு உரியனவாகப் பழைய நூல்களுள் ஓதப்படுதலேசான்றும். "பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் கோயிலும்" என்று 'சிலப்பதிகாரத்'

திலும்* போந்தமைகாண்க. சிவபிரான் முழுமுதற்கடவுளாதல் பற்றியே பண்டைநாளிலிருந்த தமிழ்ச் சான்றோர்கள் முதலிற் சிவபெருமான் றிருக்கோயிலையும், அதன்பின்னர் ஏனைத் தெய்வங்களின் கோயில்களையும்வைத்து வழிபட்டுவந்தனர். இஃது,

"ஏற்றுவலன் உயரிய எரிமருள் அவிர்சடை
மாற்றருங் கணிச்சி மணிமிடற் றோனும்,
கடல்வளர் புரிவளை புரையுமேனி
அடல்வெந் நாஞ்சிற் பனைக்கொடியோனும்,
மண்ணுறு திருமணி புரையுமேனி
விண்ணுயர் புட்கொடி விறல்வெய்யோனும்,
மணிமயில் உயரிய மாறாவென்றிப்
பிணிமுக ஊர்தி ஒண்செய் யோனும் என
ஞாலங் காக்குங் காலமுன்பிற்
றோலா நல்லிசை நால்வருள்ளும்" என்று 'புறநானூற்'

றிற் சிவபெருமான் முதற்கண் வைத்து ஓதப்பட்டமை காண்க.† இவ்வாறே 'சிலப்பதிகாரத்'திலும்‡, 'மணிமேகலையி'லும்|| சிவபிரானும் அவன் றிருக்கோயிலும் ஏனை எல்லாத்தெய்வங்களுக்கும் அவர்தங் கோயில்கட்கும் முன்வைத்து உரைக்கப்படுதலும் உணரற்பாற்று.

எனவே, பிறந்திறப்பனவெல்லாம் சிற்றறிவுடைய உயிர்களாதலும், அவ் வுயிர்கட்குப் பலவேறு உடம்புகளைத் தந்து அவைதம்மைப் பிறவிவட்டத்தில்வைத்துச் சுழற்றி அவற்றிற்கு அறிவுவளரச் செய்யும் முதல்வன் பிறப்பு இறப்புக்கள் இல்லாத் தூய பேரறிவினனாதலும் பண்டைச் செந்தமிழ் நூலாசிரியர் மெய்யுரைகளால் இனிது விளங்காநிற்கின்றன. அப் பண்டையோர் மெய்ம்மரபின் வழிவந்த சைவசமயாசிரியர்களும் பிறப்பு இறப்பு இல்லாத் தனிப்பெருக் கடவுளையே 'சிவன்,' 'உருத்திரன்' எனவைத்து வழிபட்டனர் என்பதற்குப், பிறப்பு

* இந்திரவிழவூரெடுத்தகாதை, கசுக. † புறநானூறு, டுசு.
‡ ஊர்காண்காதை, எ. || விழாவறைகாதை, டுச.

இறப்பு இல்லாத் தனிமுதன்மையே அப்பெருமானுக்குரியதாக அவர் அடுத்தடுத்து எடுத்துக் கூறுதலே சான்றாம். மாணிக்க வாசகப் பெருமான்,

"யாவர்க்குந் தந்தைதாய் தம்பிரான் தனக்கு அஃதிலான்" (திருச்சதகம், சஎ) எனவும்,

"துன்பமே பிறப்பே இறப்பொடு மயக்காந் தொடக்கெ லாம் அறுத்த நற்சோதீ, இன்பமே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித் தேன்" (பிடித்தபத்து, க0) எனவும், திருஞானசம்பந்தப் பெருமான்,

"பிறப்பில்பெருமான்திருந்தடிக்கீழ்ப்பிழையாதவண்ணம்" (பொது) எனவும்,

"தந்தையாரொடு தாயிலர் தம்மையே" (பொது) எனவும், திருநாவுக்கரசு நாயனர்,

"பிறப்பிலார் இறப்பிலார் பிணியொன்றில்லார்" (திருப்பந் தணைநல்லூர்) எனவும்,

"மூவான் இளகான் முழுவுலகோடு மண் விண்ணுமற்றும்
ஆவான்" (பொது) எனவும்,

"பெரியான்பெரியார்பிறப்பறப்பான்என்றுந்தன்பிறப்பை
அரியான் அடிநிழற் கீழதன்றோ என்றன் ஆருயிரே"
(பொது) எனவும்,

"செத்துச் செத்துப் பிறப்பதே தேவென்று
பத்தி செய்மனப் பாறைகட் கேறுமோ
அத்தன் என்று அரியோடு பிரமனுந்
துத்தியஞ் செயநின்ற நற்சோதியே" (பொது) எனவும்,

"நூறுகோடி பிரமர்கள் நொந்தினர்
ஆறுகோடி நாராயணர் அங்ஙனே
ஏறுகங்கை மணல்எண்ணில் இந்திரர்
ஈறு இலாதவன் ஈசன் ஒருவனே" (பொது) எனவும், சுந் தரமூர்த்தி நாயனர்,

"ஆரும் அளவறியாத ஆதியும் அந்தமும்

ஊரும் ஒன்றில்லை.'' (பொது) எனவும் அருளிச் செய்தல் காண்க.

இங்ஙனம் பண்டைநாள்தொட்டுப் பின்றைநாள் வரையில் வழிவழிவந்த சைவசமயச் சான்றோர்களெல்லாம் பிறப்பிறப்பில்லா முழுமுதற்கடவுளையே 'சிவம்' எனவைத்து, அதனையன்றிப், புராணங்கள் கூறிய மூவரையாதல் மற்றப் பிற தெய்வங்களையாதல் மறந்தும் வணங்காராக, நம்மாழ்வாரோ பிறப்பு இறப்புக்களுட்பட்ட நான்முகன் திருமால் இந்திரன் முதலான தெய்வங்களையும், திருமாலினுந் தாழ்ந்தவர்களாய் இம் மண்ணுலகத்திற் பிறந்து மாண்ட கண்ணன் இராமன் முதலாயினரையும்பெரிதுயர்த்து ஒருவரைதுறையின்றி வணங்குகின்றனர்.

"வாங்குநீர் மலருலகில் நிற்பனவுந் திரிவனவும்

ஆங்குயிர்கள் பிறப்புஇறப்புப் பிணிமூப்பால் தகர்ப்புண்ணும்'' (திருவாய்மொழி, ச, கூ, ரு) எனவும்,

நோயேமூப்புஇறப்பிறப்புப்பிணியேயென்றிவையொழியக்

கூயேகொள் ளடியேனைக் கொடுவுலகங் காட்டேலே'' (ச, கூ, எ) எனவுங் கூறித் தாம் பிறப்பு இறப்புத் துன்பங்களினின்றுங் கரையேறுதலை வேண்டும் நம்மாழ்வார்,

"மீனாய் ஆமையுமாய் நரசிங்கமுமாய்க் குறளாய்க்

கானார் ஏனமுமாய்க் கற்கியாம் இன்னுங் கார்வண்ணனே''

(ரு, க, க0) என்றும்,

"மனப்பரிப்போடு அழுக்கு மானிடசாதியில் தான்பிறந்து

தனக்கு வேண்டுருக்கொண்டு'' (சு, ச, எ) என்றும் தாமே தங்கடவுளின் பல்பிறவிகளை யுடன்பட்டு மொழிதலும், தம் பிறவியொழித்தற்குப் பிறவியொழியாத பிறன் ஒருவனை வேண்டுதலும் நினைந்து பார்க்கும்வழி, அவர் முழுமுதற்கடவு ளியல்பினைச் சிறிதாயினும் உணர்ந்துபார்க்கும் ஆராய்ச்சியறிவுடையரல்லரென்பது துணியப்படுமன்றோ? இப் பெற்றியினரான நம்மாழ்வாரைக் கடவுட்டன்மையுடைய ரெனவும், எல்லாம்வல்ல

முதல்வனை நேரேகண்டு அவனை வணங்கி வாழ்த்துதலிலேயே ஒன்றுபட்டு உறைத்துநின்ற மாணிக்கவாசகப் பெருமானைக் கடவுட்டன்மை யிலரெனவும் தலைதடுமாறி மயக்கவுரைநிகழ்த்திய 'தமிழ்வரலாறுடையாரது' பிழைபாட்டுரையினும் மிக்கதொரு பிழையினை யாண்டுங் காணேம்.

இன்னும், நல்வினை தீவினையின் பயனும் அறியாமை நீக்கத்தின்பொருட்டு உயிர்கட்குவரும் பல்பிறவிகளும் அவற்றால் வரும் பாவங்களும் எல்லாம்வல்ல இறைவனுக்கு இல்லாமை பற்றியே அவனை அறிவுநூல்கள் "அறவாழி அந்தணன்" * அல்லது 'புண்ணியன்' என்று புகலாநிற்கும். இப் 'புண்ணியன்' என்னுஞ்சொற் சிவபிரானுக்கே உரித்தாய் வழங்கப்பட்டமை, "போதலர் சோலைப் பெருந்துறை எம் புண்ணியன்" என்று மாணிக்கவாசகப் பெருமானும்,

"மருந்து வானவர் தானவர்க் கின்சுவை
புரிந்த புன்சடைப் புண்ணியன் கண்ணுதல்" (திரு வெறும்பியூர், ௩) என்றும்,

"புரித்தானைப் புண்ணியனைப் புனிதன் றன்னை" (திருப் பூந்துருத்தி) என்றும்,

"நாக்கொண்டு பரவு மடியார்வினை
போக்கவல்ல புரிசடைப் புண்ணியன்" (திருவலஞ்சுழி, எ) என்றும்,

"நெக்கு நெக்கு நினைபவர் நெஞ்சுளே
புக்கு நிற்கும் பொன்னார் சடைப் புண்ணியன்" (பொது) என்றும்,

"ஆதி நாயகன் ஆதிரை நாயகன்
பூதநாயகன் புண்ணிய மூர்த்தியே" என்றும் திருநாவுக்கரசு நாயனாரும் அருளிச்செய்தவாற்றானும், வைணவசமயத் தாழ்வார்களுள் முதல்வரான பொய்கையாழ்வார்,

"பொன்திகழும் மேனிப் புரிசடையம் புண்ணியனும்
நின்றுலகந் தாய நெடுமாலும்—என்றும்

இருவரங்கத்தால் திரிவரேனும் ஒருவன்
ஒருவனங்கத் தென்றும் உளன்'' என்று அருளிச்செய் தமையானும் அறியப்படும். அப்பர் அடுத்தடுத்து வழங்கிய 'புரிசடைப் புண்ணியன்' என்னுஞ் சொற்றொடரைப் பொய்கை யாழ்வார் அங்ஙனமே தாமும் எடுத்துவழங்குதலை உற்றுநோக் குங்கால், சிவபிரானைப் புண்ணியன் என்று கொண்ட அப்ப ரது கருத்தைப் பொய்கையாழ்வார் முற்றுந் தழுவினமை புலப் படும். இவ்வாற்றாற் பொய்கையாழ்வார் அப்பருக்குப்பின் கி-பி ஏழாம் நூற்றாண்டிலிருந்தவராதலும் தெற்றென விளங்கும்.

இனிப், பொய்கையாழ்வார் தாம் அருளிச்செய்த 'முதற் றிருவந்தாதி'யின் ஈற்றிற் "பொன்திகழும் மேனிப் புரிசடையம் புண்ணியனும்'' என்னுஞ் செய்யுளை அமைத்தபடியை ஆராயும் வழி, அவரும் பார்ப்பனர் கட்டிவிட்ட புராணகதைகளினால் இடையிடையே பெரிதும் ஈர்ப்புண்டு நான்முகன் திருமால் உருத்திரன் எனக் கடவுளர் மூவர் உளரெனவும் அம் மூவ ருள்ளும் திருமாலே முதல்வரெனவுங் கொண்டு நெடுநாள் மயங்கி இடர்ப்பட்டனரேனும், பின்னர்த் தாம் செய்த நல்வி னைப் பயத்தால் எல்லாம்வல்ல முழுமுதற்கடவுளின் திருவுரு வினைத் தாம் நேரே கட்புலனாற் காணும் பெறற்கரும் பேறு பெற்று, அத்திருவுரு ஒருபாற் சிவந்த நிறத்தினையுடைய சிவ வடிவாயும் மற்றொருபால் நீலநிறத்தினையுடைய மால்வடிவாயும் இருக்கக்கண்டு, அதுவே இறைவற்கு உண்மை வடிவாமெனத் தெளிந்து, அச்செய்யுளை அந்நூலின் இறுதியில் முடிந்தமுடி பாகவைத்து அருளிச்செய்தாராகல் வேண்டுமென்பது புலனாகா நிற்கும். திருக்கோவலூரில் ஓர் இடைகழியில் தாம் இறைவன் றிருவுருவினை நேரேகண்டமையினைப் பொய்கையாழ்வார் "நீயுந் திருமகளும் நின்றாயால்'' என்று தாமே குறிப்பிட்டு அருளிச் செய்திருக்கின்றனராகலின், அது மறுக்கலாகா உண்மையேயா மென்க. அங்ஙனம் ஈருருவும் ஒருருவாய்நின்ற இறைவனை நேரேகண்ட துணிவினாற்றான் அவர் தாங்கண்ட அவ்வுருவின்

ஒருபக்கத்தின் பெயர் 'அரன்' மற்றொரு பக்கத்தின் பெயர் 'நாரணன்' ஆம் என்றும், ஒருபக்கத்தின் ஊர்தி எருது மற்றொரு பக்கத்தின் ஊர்தி எருவையாம் என்றும், இருகூறும் உரைத்தநூல் 'மறை' யாகும் என்றும், அவ்விரண்டுள் ஒன்று அமர்ந்திருப்பது மலை மற்றொன் றமர்ந்திருப்பது கடல் ஆம் என்றும், ஒன்று காத்தற் றொழிலைச் செய்வது மற்றொன்று அழித்தற்றொழிலைச் செய்வதாம் என்றும், ஒன்றன் திருக்கையி லுள்ளது முத்தலைவேல் மற்றொன்றன் கையிலுள்ளது ஆழியாம் என்றும், ஒன்றன்நிறம் நெருப்பின் செந்நிறம் மற்றொன்றன் நிறம் நீலமாம் என்றும் தெளிவுற விளக்கி,

"அரன்நாரணன் நாமம் ஆன்விடைபுள் ஊர்தி
உரை நூல்மறை உறையுங் கோயில்—வரைநீர்
கருமம் அழிப்பு அளிப்புக் கையது வேல்நேமி
உருவம்எரி கார்மேனி ஒன்று" என்று* அருளிச்செய்

தார். இங்ஙனமே பின்னும், அவர்,

"ஏற்றான் புள்ளூர்ந்தான் எயில்எரித்தான் மார்பிடந்தான்
நீற்றான் நிழல்மணி வண்ணத்தான்—கூற்றொருபால்
மங்கையான் பூமகளான் வார்சடையான் நீண்முடியான்
கங்கையான் நீள்கழலான் காப்பு"என்று வற்புறுத்தருளிச்

செய்தலுங் காண்க. இவ்வாறு முழுமுதற்கடவுளின் திருவுரு ஒருபாற் செம்மை நிறத்தினையுடைய சிவமாயும் மற்றொருபால் நீல நிறத்தினையுடைய திருமாலாயும் அமைந்து நிற்குமென்பது அவ் விறைவனுருவை நேரே ஒருகாலன்றிப் பலகாலுங் கண்ட திருஞானசம்பந்தப் பெருமான்,

"மாதொருபாலும் மால் ஒருபாலும் மகிழ்கின்ற
நாதன்" (திருப்பிரமபுரம், எய்யாவென்றி என்னும் பதி

கம், ௨) என்றும்,

"ஊறினர் ஓசையுள் ஒன்றினர் ஒன்றிமால்
கூறனர்" (திருத்தென் குடித்திட்டை, ௬) என்றும் அரு

* முதல் திருவந்தாதி, ரு.

ளிச் செய்யுமாற்றானும் நன்குணரப்படும். இதனோடு ஒப்பவே திருநாவக்கரசு அடிகளும்,

"சூடமாடி இடமாகக் கொண்டான் கண்டாய்" (திருக்கோடிகா) என்றும்,

"அரியலாற் றேவியில்லை யையன் ஐயாறனார்க்கே" (திருவையாறு) என்றும்,

"பாகம் மாலை மகிழ்ந்தனர்" (திருவையாறு) என்றும்,

"மால்ஒரு பாகமாக மகிழ்ந்தநெய்த் தானத்தாரே" (திருநெய்த்தானம்) என்றும்,

"மாலை மகிழ்ந்தொருபால் வைத்தார்போலும்" (திருவிடைமருதூர்) என்றும்,

"மாலை இடப்பாகத்தே மருவக் கொண்டார்" (பொது) என்றும் பலகால் அருளிச்செய்திருத்தலும், பேயாழ்வார்,

"தாழ்சடையும் நீண்முடியும் ஒண்மழுவுஞ் சக்கரமும்
சூழரவும் பொன்நாணும் தோன்றுமால்—சூழும்
திரண்டருவி பாயும் திருமலைமேல் எந்தைக்கு
இரண்டுருவும் ஒன்றாய் இசைந்து" என்று அருளிச்செய்தமையுங் கருத்திற் பதிக்கற்பாலனவாகும்.

இவ்வாறே பண்டைத் தமிழ்ச் சான்றோரும், நீலமேனியினையுடைய அம்மையை இடப்பக்கத்தே ஒருகூற்றிற் கொண்ட சிவபிரானே முழுமுதற்கடவுளெனத் தெளியவுணர்ந்து வழிபட்டமை,

"நீலமேனி வாலிழை பாகத்
தொருவன இருதாள் நிழற்கீழ்
மூவகையுலகும் முகிழ்த்தன முறையே" என்பதனானும்*,
"ஊர்ந்தது ஏறே சேர்ந்தோள் உமையே
செவ்வான் அன்ன மேனி அவ்வான்
இலங்கு பிறையன்ன விலங்குவால் வையெயிற்று
எரி அகைந்தன்ன அவிர்ந்துவிளங்கு புரிசடை

* ஐங்குறுநூறு, கடவுள்வாழ்த்து.

முதிராத் திங்களொடு சுடருஞ் சென்னி
மூவா அமரரும் முனிவரும் பிறரும்
யாவரும் அறியாத் தொன்முறை மரபின்
வரிகிளர் வயமான் உரிவை தைஇய
யாழ்கெழு மணிமிடற் றந்தணன்
தாவில்தாள்நிழல்தவிர்ந்தன்றால்உலகே" என்பதனாலும்*,
"பெண்ணுரு ஒருதிறன் ஆகின்று அவ்வுருத்
தன்னுள் அடக்கிக் கரக்கினுங் கரக்கும்" என்பதனாலும்†
செவ்விதின் உணர்ந்துகொள்க.

அற்றேல், "நூறகோடி பிரமர்கள் நொந்தினர், ஆறுகோடி நாராயணர் அங்ஙனே" என்று நாராயணர் பலர் உளரெனவும், அவரெல்லாம் பிறந்திறக்கு நீரரெனவுங்கூறிய சைவசமய ஆசிரியரே, பிறந்திறவா முதல்வனின் ஒருகூறு திருமால் என்று மொழிதல், முன்னொடுபின் முரணும் பிறவெனின்; அற்றன்று, இறைவனில் ஒருகூறாய் நிற்குந் திருமால் பிறப்பிறப்பு இல்லா உலகன்னையாம் முதல்வியே யல்லாமற் பல பிறவி யெடுத்துழலும் நாராயணர் அல்லர். இவ்வுண்மை,

"முதன்முறை இடைமுறை கடைமுறை தொழிலிற்
பிறவாப் பிறப்பிலை பிறப்பித்தோர் இலையே" என்னும் பரிபாடற் பாட்டின்‡ அடிகளானும் உணரப்படும். திருமாலின் மேற் பாடப்பட்ட பரிபாடற் பாட்டுகள், கிறித்து பிறப்பதற்கு இருநூறாண்டுகட்கு முன்னரே இயற்றப்பட்டனவாகும் என்பதற்கு, அப்பாட்டுக்களுள் யாண்டும் கண்ணனாவது இராமனாவது குறிப்பிடப்படாமையே சான்றாம். பிற்றைஞான்றை வைணவசமயத்தாரால் திருமாலின் விழுமிய பிறப்பினராய்க் கொள்ளப்பட்டுப் பெரிது வணங்கப்படுங் கண்ணனும் இராமனும் அப்பாடல்களுட் சிறிதுங் குறிப்பிடப்படாமையை ஆராயுங்கால், அவ்விருவரைப்பற்றிய கதைகள் இத்தென்றமிழ்நாட்டிற் பரவு

---

* அகநானூறு, கடவுள்வாழ்த்து.

† புறநானூறு, கடவுள்வாழ்த்து. ‡ பரிபாடல், ந, எக-எஉ.

தற்கு முன்னே திருமால் பிறப்பு இறப்பு இல்லா முதல்வராகப் பண்டைத் தமிழ்ச்சான்றோராற் பரவப்பட்டு வந்தமை புலனும். வடக்கிருந்து வந்த ஆரியப்பார்ப்பனர் தாங்கொணர்ந்த 'மாபாரத' 'இராமாயணக்' கதைகளால் கண்ணன் இராமன் என்னும் இருவரையுந் தெய்வங்களாக்கி அவரைத் திருமாலோடு ஒன்றுபடுத்திய பின்னரேதான், அக் கண்ணன் இராமன் என்பார்க்குரிய பிறப்பு இறப்புக்கள் திருமாலுக்கும் உரியனவாக ஏற்றப்பட்டன. அதற்கு முன்னெல்லாம் தமிழ்ச்சான்றோர்கள் சிவபிரானையுந் திருமாலையும் ஒன்றாகவேவைத்து வழிபட்டுவந்தார்கள்; 'சைவம்,' 'வைணவம்' என்ற இருவகைச் சமயப்பகுப்பு அக்காலத்தில் இத் தமிழ்நாட்டின்கண் இருந்ததே இல்லை; கி-பி இரண்டாம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட பழைய செந்தமிழ்ப் பாட்டுக்களில் எங்குஞ் 'சைவம்,' 'வைணவம்' என்னுஞ்சொற்கள் சிறிதுங் காணப்படா. வடக்கிருந்து வந்த ஆரியப்பார்ப்பனர், தமிழ் நன்மக்களுள் இருந்த ஒற்றுமையைக் குலைத்து, அவர் தம்மை வேறுபிரித்து, அவர் தமக்கெல்லாந் தாம் மேலாக நிற்றல் வேண்டியே, திருமாலை யுயர்த்திப் புராண கதைகளைப் புடைத்து 'வைணவம்' என்னும் ஒருமதத்தையும் தனியேயுண்டாக்கினர். மற்றை மக்களைப்போலவே பிறந்து பலவகைத் துன்பங்களில் உழன்று இறந்துபட்ட கண்ணன் இராமன் முதலாயினரைத் 'திருமாலின் அவதாரங்கள்' எனப் புகன்று, அவர்களை அத் திருமாலினும் மிக்கவராக வைத்து வழிபடும் ஆரியரது புன்செயலைக் கண்டவளவானே, எல்லாம்வல்ல முழுமுதற் கடவுளைப் பிறப்பு இறப்புக்களிற் கிடந்து உழலும் மக்களுக்கு ஒப்பாகவைத்துச் சொல்லுதலிற் சிறிதுங் கருத்து உடன்படுதல் இல்லாத தமிழ்ச்சான்றோர்கள் தமது மேம்படுகொள்கை, புதிது தோன்றிய 'வைணவ' மதத்தின் முற்றும் வேறாதலைப் பொள்ளெனப் புலப்படுத்தல் வேண்டியே தாம் முழுமுதற் கடவுளுக்குப் பெயராய் இட்டுவழங்கிய 'சிவம்' என்னும் பெயராற் 'சைவம்' என்னும் ஒரு குறியீட்டை யுண்டாக்கி அதனைத்

தமது கோட்பாட்டிற்குப் பொருந்திய பெயராய்த் தாமும் வழங்கலாயினர். பண்டைத் தமிழ்மக்களால் ஒரே தெய்வமாக வைத்து வணங்கப்பட்டுவந்த 'அம்மையப்பரே' பின்னர் இரு வேறு தெய்வங்களாகப் பிரிந்ததும், அவ்விரண்டுள் 'திருமால்' தமது பண்டை முழுமுதற்றன்மை யிழந்து கண்ணன் இராமன் என்பாரினுந் தாழ்ந்தநிலைமையை யடைந்ததும், அதனல் முன்னர் ஓர் இனத்தினராயிருந்த தமிழ் நன்மக்கள் பின்னர்ச் 'சைவர்,' 'வைணவர்' என இருவேறு பகுப்பினராய்ப் பிரிந்து வேறுபட்டதும் ஆகிய இவையெல்லாம், ஆரியப் பார்ப்பனரில் ஒரு கூட்டத்தார் கி-பி முதல்நூற்ருண்டில் 'மாபாரதக் கதை' யினையும், மற்றொரு கூட்டத்தார் கி-பி ஆரும் நூற்ருண்டில் 'இராமாயணக்கதை'யினையும் இத்தென்றமிழ்நாட்டிற்கொணர்ந்து அவைதம்மை மிகப் பரப்பியகாலம் முதல் முறையே நிகழ்ந்து வளர்ந்தனவாகும். கண்ணனிலுந் திருமால் இழிந்தோராகத் தாழ்த்தப்பட்டமைக்கு நம்மாழ்வார்,

"திருமால்நான்முகன்செஞ்சடையான்என்று இவர்கள்எம்
பெருமான் தன்மையை யார் அறிகிற்பார்" என்று* கூறுதலே சான்ரும். வடக்கிருந்து வந்த ஆரியப்பார்ப்பனர் இந்திரன், வருணன், மித்திரன் முதலான சிறு தெய்வங்களுக்கு உயிர்க்கொலை வேள்விகள் வேட்டு அவரை வணங்கும் நீரரேயல்லாமல், முழுமுதற்கடவுளையும் அதனை வழிபடும் அன்பின் முறைகளையும் ஒரு தினையளவுதானும் அறிந்தவர் அல்லர். மக்களைத் தெய்வங்களாக வணங்குதலே அவ்வாரியர்க்கு மிக்க விருப்பத்தினையும் மகிழ்ச்சியினையுந் தருவதல்லது, முழுமுதற் கடவுள் வணக்கம் அவர்க்குச் சிறிதும் உவப்பினைத் தருவதன்று; அதனல் அவர் அதனை எட்டிக்காயினுங் கைப்பதாக நினைந்து இகழாநிற்பர். இப்பெற்றியினராகிய அவ்வாரியர் இத்தென்றமிழ்நாடு புகுந்ததும், தமிழ்ச்சான்ருேர் அறிவானும் நாகரிகத்தானும் தம்மினும் மிகச் சிறந்தோராய் விளங்கி முழுமுதற்கட

* திருவாய்மொழி, அ-ஆம்பத்து, ந, க.

வுளை அம்மையப்பராக வைத்து வணங்கும் விழுமிய முறையி னைக் காண்டலும், பல சிறுதெய்வ வணக்கத்திலும் வெறியாட்டு வேள்வியிலும் பழகிய தமதறிவுக்கு அஃது எட்டாமையால், தாம் புனைந்து கட்டிக்கொணர்ந்த மாபாரத இராமாயணக்கதை களின் உதவிகொண்டு உருக்கமான அக்கதைகளிற் சொல்லப் பட்ட கண்ணனையும் இராமனையும் உயர்பெருந் தெய்வங்க ளாக்கி, உயர்ந்த கல்வியறிவும் பகுத்துணர்ச்சியும் இல்லாத் தமிழ்ப் பொதுமக்கள் அக் கதைகளை மெய்யெனநம்பி மனங் கரைந்து அவ்விருவரையுமே திருமாலின் அவதாரமென மயங் கிக்கொண்டு வழிபடுமாறும், முழுமுதற்கடவுளாகிய சிவபெரு மானையும் அவனோடு இரண்டறக் கலந்துநிற்கும் அம்மையாகிய திருமாலையும் வணங்கும் வணக்கத்தைக் கைவிடுமாறும் செய்து விட்டனர். இதுகண்ட தமிழ்ச்சான்றோர்கள் எளியகதைகள் எழுதும் முகத்தாற் 'சிவம்' என்பது பிறப்பு இறப்பு இல்லா முழுமுதற்கடவுளே யாதலைத் தாமும் தமிழ்ப் பொதுமக்கட் குத் தேற்றும்பொருட்டுச், சிவபெருமானுக்குச் சிறந்த அடிய வர்களான அரசர்கள் செய்த ஆண்மைச் செயல்களைச் சிவபிரா னே செய்தனவாகக் கதைகள் புனைந்து 'சைவபுராணம்,' 'கந்த புராணம்' முதலிய பல புராணங்களையும் இயற்றி வழங்கவிட் டார்கள்; சிவபிரான் கோயில்களை நிறைய எடுப்பித்து, அவற் றின்கட் சிறந்த பல திருவிழாக்களும் நடைபெறுமாறு செய் தார்கள்; அக்கோயில்கள் அமைக்கும் முறைகளையும் அவற் றின்கண் வழிபாடு ஆற்றும் முறைகளையும் விரித்துப், பழைய நாளிலிருந்த தமிழ் ஆகமநூல்களின் பெயராற் 'காமிகம்,' 'வா துளம்' முதலான நூல்களையும் வடமொழியில் எழுதிவைத் தார்கள். இவ்வளவும் தமிழ்ச்சான்றோர்கள் செய்துவைத்தமை யினாலேதான், கண்ணனும் இராமனும் பெரிது வணங்கப்படும் இந்நாளிலுங்கூட முழுமுதற்கடவுளாகிய சிவபிரானை வணங் கும் வணக்கமும் இன்னும் இடையிடையே காணப்படுகின்றது. இங்ஙனம் அவர்கள் செய்துவையாவிட்டால் கண்ணன் இரா

மன் முதலியோரையும், ஏனைச் சிறுதெய்வங்களையும் வணங்கும் வணக்கமே இத் தென்றமிழ் நாட்டிலும் முழுதும் பரவியிருக்கும்.

இங்ஙனமாகக் 'கந்தபுராணம்' முதலான சைவ புராணங்களை ஆன்றோர்கள் எழுதிவைத்தது, 'பாரதம்,' 'இராமாயணம்' முதலான கதைகளைக் கேட்டு மக்களைத் தெய்வமாக மயங்கி வழிபடும் பொதுமக்களை அத்தகைய கதைகளின் வாயிலாகவே மெல்லெனத் திருப்பி முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபிரான் வழிபாட்டில் நிறுத்திக்கொள்ளும் பொருட்டுச் செய்த ஒரு சூழ்ச்சியேயாகும். இச் சைவபுராணங்களெல்லாம் இறைவனுடைய நுண்ணிய இயல்புகளை உணரமாட்டாத பருப்பொருளறிவினார்க்கு அவற்றைத் தெருட்டும்பொருட்டு அவைதம்மை உண்மையில் நிகழ்ந்த கதைகள்போல் வைத்து உணர்த்த எழுந்தனவாகும். எல்லாம்வல்ல இறைவனுயர்வைப் புலப்படுத்துதற்கு ஒரு கருவியாக எழுதப்பட்ட இச் சைவபுராணங்களே, உண்மையறிவில்லாரால் அவனது உயர்வைக் குறைக்குங் கருவியாகவுங் கொண்டுவந்து விடப்பட்டன. யாங்ஙனமெனிற் சிறிது காட்டுதும்:

உயிர்களைப் பொதிந்து வருத்தும் ஆணவம் மாயை வினை என்னும் மும்மலங்களும் இறைவனது அருள் நெருப்பால் எரிக்கப்படுதலையே, பொதுமக்கள் எளிதில் உணர்ந்துகொள்ளும் பொருட்டு, வானத்திற் பறந்துசெல்லும் மூன்று தீய அரக்கர் தம் பட்டினங்கள் இறைவனது நெற்றிக்கண் நெருப்பால் எரிந்தனவாக வைத்து ஒரு புராணகதை எழுதப்பட்டது. இதுவே இக்கதையின் கருத்தாதல்,

"அப்பணி செஞ்சடை ஆதி புராதனன்
முப்புரஞ் செற்றனன் என்பர்கள் மூடர்கள்,
முப்புரமாவது மும்மல காரியம்
அப்புரம் எய்தமை யார் அறிவாரே" என்று திருமூல

நாயனார் அருளிச்செய்தமையால்* அறியப்படும். இவ்வுண்மைப் பொருளறியாத சைவரிற் பருப்பொருளறிவினர், சிவபிரானே தேவர் சமைத்த தேரின்மேல் அமர்ந்து அவ்வரக்கரின் அப்பட்டினங்கண்மேல் வில்லுங் கணையும் ஏந்திச்சென்று அவற்றை எரித்தான் என்று உரைப்பர்; அதுகேட்ட மற்றைச் சமயத்தார் 'எங்கும்நிறைந்த நம் கடவுள் ஒரு தேர்மேல்ஏறி, ஓரிடத்திருந்து பிறிதோரிடத்திற்குச் செல்வது எப்படி? எவற்றையும் நினைந்த அளவிலே ஆக்கவும் அழிக்கவும் வல்லவன் நுங்கடவுளாயின் அவன் வில்லுங்கணையும் ஏந்தி அவ்வரக்கர்மேற் போர் புரியச் சென்றது எற்றக்கு? மக்களைப்போல அவனுக்கு வில்லுங் கணையுந் தேருங்கூட வேண்டுமோ? அவ்வரக்கரின் அப்பட்டினங்கள் மூன்றும் பருப்பொருள்களாகையால் அவை நிலத்தின்மேல் இருக்கத்தக்கனவே யல்லாமல் வானத்திற் பறப்பது யாங்ஙனம்?' என்று இன்னோரன்ன கேள்விகளைக் கேட்பராயின், அவற்றிற்கெல்லாம் அச் சைவர் விடைகூற இயலாமல் விழிக்கின்றனர்.

இன்னும், எல்லா உலகங்களின் படைப்புக்கும் ஏதுவாயிருக்கின்ற புள்ளிவடிவினதாகிய விந்துவும் வரிவடிவினதாகிய நாதமுஞ் சேர்ந்த சேர்க்கையே ஓங்காரமாகும். இந்த ஓங்காரத்தில் விளங்கும் முதல்வன் படைப்புக்கு முந்திய தோற்றமுடையனுய், விந்துநாதச் சேர்க்கைபாற் பிறந்த முதலோசையில் முனைந்துநிற்பவனுகலின், அவன் விந்துநாதங்களை இயக்கிநிற்கும் அம்மையப்பருக்கு மூத்தபிள்ளை போல்வனுதலைத் தெரித்தற்கே, ஓகாரம் போன்ற முகவடிவினையுடைய யானையினுருவினை மேற்கொண்டு அம்மையப்பர் சேர்ந்த சேர்க்கையினின்றும் யானைமுகக் கடவுள் தோன்றினுரென்னும் ஒரு புராண கதை வரைந்துவைக்கப்பட்டது. இக்கதையின் உண்மை இதுவாதலை உணராத சைவரிற் சிற்றறிவினர், திருக்கைலாயத்தின் சுவரிலே வரைந்திருந்த யானையின் உருவினைக்கண்டு சிவபிரான்

* திருமந்திரம், உசஙு.

காமங் காழ்ப்பேற அதுகண்ட பிராட்டி தான் பெட்டையானை யின் வடிவினை எய்தலும், பெருமான் களிற்றியானையின் உருவு கொண்டு அதனொடு புணர்ந்தனளுக யானைமுகத்தினையுடைய மூத்தபிள்ளையார் தோன்றினர்; இந்நிகழ்ச்சி உண்மையேயாகு மென நம்பி உரை நிகழ்த்துவர். இவ்வுரையினைக் கேட்ட மற் றைச் சமயத்தவர் 'நுங்கடவுள் மக்கள் தேவரினும் இழிந்த யானையின் உருவையெடுத்துப் புணர்ச்சிசெய்ய விழைந்த அத் துணை இழிந்த காமம் உடையரோ!' எனவும், 'தன் முகத்தை அழகிய தேவவடிவமாகத் திருத்திக்கொள்ளமாட்டாமல், மக்க ளினுந் தாழ்ந்த யானையின் முகவடிவமாகவே அமர்ந்திருந்த பிள்ளையார், யானையினுஞ் சிறந்த மக்களைத் திருத்துவது எங் ஙனம்?' எனவும் வினவி நகையாடா நிற்பர். இவ்வாறே முரு கக்கடவுளின் பிறப்பைக் கூறுங் கதைகளும், அவர் சூரபன்ம ளுேடு எதிர்த்துப் போராடினரெனக் கூறுங் கதைகளும், சிவ பிரானையும் அம்மையையும் பற்றி யெழுந்த ஏனைக் கதைகளும் எல்லாம் உண்மையில் நிகழ்ந்தன அல்ல; அக்கதைகளெல்லாம் சைவசித்தாந்த நுண்பொருள்களை யுள்ளடக்கிப் பருப்பொரு ளறிவினரைத் தெருட்டுதற் பொருட்டுப் புனைந்துவைக்கப்பட் டனவாகும். மாணிக்கவாசகப் பெருமானை யுள்ளிட்ட சைவ சமய ஆசிரியன்மார் இன்னோரன்ன கதைகளைத் தழுவிச் சிவ பிரானைப் பாடினமை, அக்கதைகளுட் கிடந்த நுண்பொருளை நோக்கியே யல்லாமல், அவை உண்மையில் நிகழ்ந்தவை என் னுங் கருத்துப் பற்றியன்று. அந் நுண்பொருளெல்லாம் ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகுமென அஞ்சி விடுத்தாம்.

இவ்வாறெல்லாம் சிவபுராண கதைகள் பெருகலானது, வடக்கேயிருந்து வந்த ஆரியப்பார்ப்பனர் பாரத இராமாயண கதைகளை இத்தென்றமிழ்நாட்டிற் கொணர்ந்து பரப்பிக், கண் ணனையும் இராமனையும் உயர்பெருந் தெய்வங்களாக்கப் புகுந்த காலந்தொட்டு நிகழ்ந்ததாகும். இக் கதைகள், தம்மை ஆக்கி யோர் கருதிய பயனைத் தந்திலவாயினும், சிவபிரான் பிறப்பு

இறப்பு இல்லாத் தனிமுதல்வனுய், ஏனையோர் வணங்கும் தெய் வங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் மேலான முழுமுதற்கடவுளேயாவன் என்பதனை நாட்டுதலில் ஒருமுகப்பட்டு நிற்கின்றன. இப் புராணகதைகளுள் யாண்டும் சிவபிரான் ஒரு தாயின் கருப்பை யுட் டங்கிப் பிறந்து வளர்ந்து இறந்தான் எனக் கூறப்படாமை யே பெரிதுங் கருத்திற் பதிக்கற்பாலதாம் விழுமிய உண்மையா கும். சிவபிரானேடு இரண்டறக் கலந்துநிற்கும் அம்மையாகிய திருமாலும், அவனைப்போலவே பிறப்பு இறப்புத் தன்மைகள் சிறிதும் இல்லாதவள் ஆவள். திருமால் பத்துப் பிறவிகள் எடுத் தனரென்றலும், அப்பிறவிகளிற் பல அல்லல்களுழந்து பின்னர் இறந்தனரென்றலும் போல்வனவாகிய கதைகளெல்லாம் வடக் கிருந்துவந்த ஆரியப்பார்ப்பனர் கட்டிவிட்டவைகளாகும். அக் கதைகளிற் கூறப்படுவோர், உண்மையிலே திருமாலின் அவதா ரங்கள் அல்லர்; அவருட் சிலர் அறிவு ஆற்றல்களில் ஏனை மக் களைவிடச் சிறிது உயர்ந்தவரும், மற்றுஞ் சிலர் கதைபுனைந்த ஆரியக் குருமாரால் உள்ளவர்போல் வைத்துக் கட்டிச் சொல் லப்பட்டவரும் ஆவர்; இத்தகைய இவர்கட்கும் முழுமுதற் பொருளாகிய திருமாலுக்கும் ஏதொரு தொடர்பும் இல்லையென் பது கடைப்பிடிக்க.

அற்றேற், பண்டையோர் வணங்கிய திருமால் ஆண்வடி வினரேயாக அவரைப் பெண்பாலாக ஓதுதல் என்னையெனின்; உலகத்திலுள்ள ஆற்றல்களெல்லாம் வெப்பதட்பங்கள் என்னும் இருவகை யியக்கங்களினும், அமைப்புகளெல்லாம் ஆண்பெண் என்னும் இருவகை வடிவுகளினும், வண்ணங்களெல்லாஞ் சிவப்பு நீலம் என்னும் இருவகை நிறங்களினும் அடங்குமாற் றை முன்னரே விளக்கிக்காட்டினும்*. அவ்வாற்றல் தீ வடிவு ஆண்டன்மையின் பாலதாய்ச் சிவந்தநிறத்தினதாலும், நீர்வடிவு பெண்டன்மையின் பாலதாய் நீலநிறத்தினதாதலும் ஆண்டே விளங்கிக் கிடந்தன. ஆகவே, நீலநிறத்தினையுடைய திருமால்

* மாணிக்கவாசகர் வரலாறு, பக்கம், 96.

பெண்டன்மைவாய்ந்த தெய்வமேயாகவேண்டுமெல்லாமல், ஆண் டெய்வமாதல் செல்லாது. 'நாராயணன்' என்னுஞ் சொல்லும் நீர்க்கடவுள் என்னும் பொருளையே தரக்காண்டலானும், நாரா யணன் மோகினியென்னும் பெண்வடிவு கொண்டு சிவபிரா னைக் கூடி ஐயனாரை ஈன்றனன் எனக் கூறும் புராணகதையின் கருத்துத் திருமாலைப் பெண்டெய்வமாகக் கொள்ளுதலையே நோக்கி நிற்றலானும், நாராயணன் ஆண்டெய்வமாயின் 'நாரா யணி' என்னும் பெண்பாற் பெயர் அவற்கு மனைவியாகிய திரு மகளை யுணர்த்த வேண்டுமாகவும் அஃது அங்ஙனம் அவளை யுணர்த்தாது சிவபிரான் காதலியாகிய அம்மையையே யுணர்த் துதலானும், திருமால் தன் புதல்வனாகிய நான்முகனைத் திருமகள் பாற் பெற்றான் என உரையாது தானே தனது கொப்பூழினின் றுந் தோற்றுவித்தானென அவன்றன் சிறப்புக்களை விரிக்கும் புராணங்களெல்லாம் ஓதுதலானும் திருமால் பெண்டெய்வமே யாதல் திண்ணமென்க.

அற்றேல், பண்டை நல்லாசிரியர்கள் திருமாலை ஆண்வடி வாகவும் வைத்துரைத்தது என்னையெனின்; பழைதாகிய கா லத்தே அனல்வடிவின னாகிய சிவபிரானைக் காணும் பேறு வாய்ந்த அடியார்கள் அப்ப னுருவினைத் தெளியக் கண்டாற் போல, அவனுள்ளடங்கிச் செவ்வனே புலப்படாது நீலநிறத் தின் அளவாய்த் தோன்றிய அம்மையினுருவினை அங்ஙனந் தெளியக் காணப்பெறாமையின் அந் நீலவுருவினையும் ஆண்வடி வினதாகவே கருதினாராதல் வேண்டும். இவ்வுண்மை தீக் கொழுந்தினை உற்றுநோக்குமாற்றானும் நன்குணரலாம். பெரு விளக்கத்தோடுந் திகழும் தீக்கொழுந்தின்கட் செந்நிறத்ததாகிய அதன்வடிவு நமக்குச் செவ்வனே புலனாதல்போல, அத் தீக் கொழுந்தின்கண் அடங்கித்தோன்றும் நீரின் நீலவடிவு அத் துணை எளிதிற் புலனாகாமற் காணப்படுமாறும் ஆராய்ந்துணரற் பாற்று. எனவே, அப்பனது வடிவு ஒளியினைத்தருந் தீ வடி விற்றாகலின் அதனைக் காணப்பெறும் அடியார் அவனது ஆண்

டன்மையினை எளிதில் உணரப்பெறுவ ரென்பதூஉம், அப்ப னுள் அடங்கி நிற்கும் அம்மையின் வடிவு நீர்வடிவிற்றாய்ச் சிறு நீலநிறத்ததாகலின் அவள் தானாகவே முனைத்துத் தோன்றித் தனது பெண்மை வடிவினைப் புலப்படுத்தினல்லால் அவளது அவ்வடிவினை எளிதினுணர்தல் அடியார்க்கு ஏலாதா மென்ப தூஉம் இனிது பெறப்படும்.

அப்பனுருவினைத் தெளியக்கண்டாற்போல, அம்மையுரு வினைத் தெளியக் காணப்பெறாது அதனையும் ஆண்வடிவிற்றாக வே பிழைபடவைத்துப் பண்டையோர் வழிபாடு ஆற்றிவரா நிற்ப, அவர்க்குப்பின் அவரினுந் தூய உள்ளுணர்வின் மிக்கோ ராய் வந்தோர் அப்பனோடு அம்மையும் முனைத்துத் தோன்றி அருள்செய்யப்பெற்ற பெறற்கருந் தவமுடையராகலின், அவர் நீலவுருவிற்றோன்றி யருள்புரிந்த தெய்வம் பெண்வடிவிற் றாம் உண்மையுணர்ந்து அதனை அவ்வடிவிற்றாகவே வைத்து வழுத் துதலும் பரவுதலுஞ் செய்வாராயினர். இவ்வாறு அத் தெய் வத்தின் உண்மையுணர்ந்த பின்னும், தமக்கு முன்னிருந்த பண்டையோர் அந்நீலவுருவினை ஆண்வடிவினதாக வைத்தது பிழையென அறிந்தாராயினும், அவ் வழிபாட்டில் உறைத்து நின்றார்க்கு மனப்புழுக்கம் உண்டாகாமைப் பொருட்டு அவர் கொண்டவாறே திருமாலைத் தாமும் ஆண்வடிவினராகக்கொண் டு, அங்ஙனங் கொள்ளினுந் திருமால் அம்மையின் வேறல்லா மையைப் புலப்படுத்துதற்கு அம்மை திருமாலின் தங்கையாவள் எனவும், இருவரும் நீலநிறத்தினரேயாவ ரெனவும் பகர்ந்து அவ்விருவரையும் ஒப்பவைத்துச் சிவபிரானோடுகூட்டி வணங்கி வரலாயினர். இவ்வுண்மை தெரித்தற்பொருட்டே திருஞான சம்பந்தப் பெருமானும்,

"மாதொருபாலும் மால் ஒருபாலும் மகிழ்கின்ற

நாதன்" என்று அருளிச்செய்தமையினை முன்னும் எடுத் துக் காட்டினம்.

இனி, ஆண்வடிவினை உயர்வாகவும், பெண்வடிவினை இழி வாகவுந் தமது அறியாமையால் நினைக்கப்புக்க மாந்தர்களின் காலந்தொட்டுத், திருமாலை ஆண்வடிவில் வைத்து வழிபட்டு வந்தோர் பின்னர் அவரைப் பெண்வடிவினராகக் கோடற்கு மனம் ஒருப்படாராய்ச், சிவபிராற்கு உமைப்பிராட்டி யிருத் தலோ டொப்பத், திருமாற்கும் ஒரு பிராட்டியைச் சேர்க்க விழைந்து ‘திருமகள்’ என்னும் ஒரு பெண் டெய்வத்தைப் புதிது படைத்து அவரோடு பொருத்தி, அவ்வாற்றாற் சைவ சமயத்துக்கு எதிராக வைணவசமயத்துக்கும் ஆண்பெண் வடி வினதாகிய ஒரு தெய்வத்தை நிலைநாட்டினர். இவ்வாறெல்லாம் பண்டைத் தமிழரின் ஒரே தெய்வக்கொள்கை இருவேறு வகை யினதாய்ப் பிரிந்து, வடக்கிருந்துவந்து குடியேறிய ஆரியரின் புராணகதைக் கலப்பால், நாளேற நாளேற ஒன்றற்கொன்று பெரிதும் மாறுபட்டுப் பகைமையுடையவாயின. அங்ஙனமாயி னும், தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் கொண்ட ஒரு முழுமுதற் கொள்கையே தமிழ்மக்கட்கு உரியதொன்றாகலா னும், அதுவே ‘சைவசமயம்’ என்னும் பெயராற் பிற்காலத்து வழங்கப்பட்டு வருதலானும், எச்சமயத்தார்க்கும் ஒரு முதல் வனே அவரவர் தகுதிக்கேற்ப அருள்புரிந்து வருகின்றனன் என்பது சைவசமயக் கோட்பாடாகலானும், இக் கோட்பாட் டினைக் கொண்ட தமிழ்ச் சைவர்கள் பிறசமயத் தெய்வங்களை யும் பழியாமல் அவைகளையும் இன்றுகாறும் வணங்கிவராநிற் கின்றார். நாகூர்த் துலுக்கர் கோவிலிலும், வேளாங்காணிக் கத் தோலிக் கிறித்துவர் மாதாகோவிலிலும், திருப்பதி, சீரங்கம், காஞ்சிபுரம் முதலான இடங்களிலுள்ள திருமால் கோவில்களி லுஞ் சென்று வணங்கும் பெருந்தொகையினர் சைவசமயத்தவ ராகவே யிருத்தலும், மற்றைச் சமயத் தெய்வங்களின் பெய ரைச் சைவர்கள் தமக்கும் பெயராக வழங்கிக் கொள்ளுதல் போல ஏனைச் சமயத்தவர் அங்ஙனம் மற்றைச்சமயத் தெய்வங் களின் பெயரைத் தாமெடுத்து வழங்காதிருத்தலும் ஓர்ந்து

நோக்குங்காற் சைவசமயத்தவர்கள் மட்டுமே ஒரு முழுமுதற் கடவுளை எங்கும் வணங்கி எச்சமயத்துமாட்டும் பகைபாராட் டாத இயற்கையுடையவரென்பது நன்கு புலனும். ஆரியரது கலப்பு நேர்தற்குமுன் பிறப்பு இறப்பு இல்லா முழுமுதற்கட வுளை அகக்கண் புறக்கண் இரண்டும் ஒத்துக்கண்டு வழிபட்ட தமிழ்ச் சான்றோர்கள், அஃது ஒருபாற் "சிவன் எனும் நாமந் தனக்கேயுரிய செம்மேனி எம்மானு"யும், மற்றொருபால் "மணி திகழ் உருவின் மாயோன்" அல்லது "நீலமேனி வாலிழை"யா யும் நிற்கும் உண்மையியல்பினைத் தெளியவுணர்ந்து அதனையே வழுத்துதலும் பரவுதலுஞ் செய்துபோந்தனர். ஆரியக்கலப்பு நேர்ந்த பிற்காலத்திலும் இறைவனது திருவருட் பேரொளி நிரம்பப்பெற்ற மாணிக்கவாசகப் பெருமான், திருமூல நாயனர், திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் முதலான சைவசமய ஆசிரியர் களும் முழுமுதற்கடவுளை நேரேகாணுந் தவத்திருவுடையராய் அதனைப் பிறப்பு இறப்பில்லா அம்மையப்பராகவே வைத்துப் பரசினர். திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரை அடுத்துத் தோன் றிய பொய்கைபேய் என்னும் ஆழ்வார் இருவரும் சிலகாலமெல் லாம் ஆரியப்பார்ப்பனர் கட்டிவிட்ட புராணகதைகளில் மயங்கி யிடர்ப்பட்டனராயினும், தமக்கு இறைவன் திருவருளுருவைக் காணும் பெரும்பேறு வாய்த்தபின் "இரண்டுருவும் ஒன்ருய் இசைந்த" அம் முழுமுதற்கடவுளையே வணங்கி வாழ்த்தினர். மற்று, நம்மாழ்வாரோ இறைவனுருவை நேரே காணப்பெரு மையின் தம் வாழ்நாள் எல்லையளவும் புராண கதைகளுட் போந்த மூவரையே தெய்வமென நம்பி இடர்ப்பட்டுப் பாடித், திருஞானசம்பந்தப் பெருமானுக்கு அருள்செய்த தெய்வம் முழுமுதற்கடவுளாயன்றிப் பிறிதாதல் செல்லாதென்னும் அச்சத்தால் "அரனை அலற்றி வீடுபெற்ற குருகூர்ச் சடகோ பன்" என முடிவிற் கூறி ஆறுதல் எய்தினர். உண்மையிலே தெய்வத்தன்மையுடைய பொய்கையாழ்வார் பேயாழ்வாருக்குத் தெய்வத்தன்மை உரையாமல், தெய்வத் தன்மையுங் கடவு

ளுணர்ச்சியுஞ் சிறிதும் இலரான நம்மாழ்வாரைப், பின்னுள்ளோர் கட்டிவிட்ட கதையின்கண் ஆராயாமற் சிக்குண்டு, தெய்வத்தன்மை யுடையரெனக் கிளந்த போலியுரையி னளவில் அமையாது, எல்லாம்வல்ல முழுமுதற்கடவுளால் நேரே அருள்செய்யப்பெற்ற தெய்வத் திருவாளரான மாணிக்கவாசகப் பெருமானிலும் அவர் சிறந்தாரெனப் புரையுரை நிகழ்த்திய 'தமிழ்வரலாறுடையாரது' கூற்றினும் பெரியதோர் அறியாமையுடையது பிறிதுண்டுகொல்!

இனிச் 'சூடிக்கொடுத்த நாச்சியா'ரும் பிறந்தநாட்டொட்டே ஓதாதுணர்ந்தவரெனக் கொண்டு, அவ்வம்மையாரும் 'திருவாசகத்'தைப் பார்த்துக் 'குயிற்பத்து' முதலியன பாடினரென்றல் அமையாது, மற்று அவ் வம்மையார் கண்ணபிரான்மேற் பாடிய 'குயிற்பத்தை'ப்பார்த்தே மாணிக்கவாசகர் 'குயிற்பத்து' முதலியன பாடியிருத்தல் வேண்டுமென்பதுபடத் 'தமிழ்வரலாறுடையார்' கூறுவதுஞ் சிறிது ஆராயற்பாற்று. சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார் தெய்வத்தன்மையுடையரென இவர் எதனைக்கொண்டு துணிந்தாரென்பது இவரது உரையின்கட் காணப்படவில்லை; ஒரு பூந்தோட்டத்தில் மண்ணைக் கிளறுகையில் நிலத்தின்கண் இருந்து பெரியாழ்வார் என்பவராற் கண்டெடுத்து வளர்க்கப் பட்டார் இவ்வம்மையார் என்று பின்னுள்ள வைணவப்புலவர் எழுதிவைத்திருக்குங் கதையை மெய்யென நம்பியே 'தமிழ் வரலாறுடையார்' இவரைத் தெய்வத்தன்மையுடையராகக் கருதினராதல் வேண்டும். எத்துணைச் சிறந்த பெரியாரும் மக்கள் யாக்கை எடுக்கும்பொழுது, இறைவன் வகுத்த நெறிப்படியே தாய்தந்தையர் சேர்க்கையாற் றாயின் கருப்பையிற் புகுந்து ஊனுடம்பு திருந்திப் பின் நிலத்திற் பிறக்கின்றனர். வைணவர் தாம் தெய்வமாக வழிபடுங் கண்ணனும் இராமனுங்கூட அந்நெறிப்படியே தேவகி கோசலை என்னும் மாதர்களின் கருப்பையிற் றங்கியே பிறந்தனர். அவ்வாறிருக்கச் சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார்மட்டும் நிலத்தின் கீழிருந்து அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டா

ரென்றல் எத்துணைப் பொய்யான உரை! கருப்பையிற் பிறத்தல் குற்றமாமென அங்ஙனம் பிறந்தனராயிற், குற்றமாக அவ்வாறு பிறந்த கண்ணன் இராமன் என்பாரினும் அவ்வம்மையார் உயர்ந் தாராகல் வேண்டுமென்றே? அங்ஙனம் அவரினும் உயர்ந்தவரா யின் அவர் கண்ணன் இராமன்மேற் கனிவுகொண்டு பாடிய தென்னை? இவர் முழுமுதற் கடவுளியல்பினை யுணர்ந்து எங் காயினும் பாடியிருக்கின்றனரோ வெனின் அதுவுமில்லை. அங் ஙனமிருக்க இவரைத் தெய்வத்தன்மையுடைய ரென்றுகோடல் எவ்வகைச் சான்றுபற்றி? இம்மாநிலத்து மக்களுள் ஒருவனுய்ப் பிறந்த கண்ணனையே உயர்பெருந் தெய்வமாகக் கருதி இவர் பாடியிருக்கின்றனரே யல்லாமல், பிறப்பு இறப்புக்களில்லாத் திருமாலைப் பாடவில்லையே. கண்ணனையும், அக் கண்ணனுக்கு முதல்வரான திருமாலையுங்கூட வணங்காமல், எல்லாம்வல்ல சிவபிரானையே முழுமுதற் கடவுளாக வழிபட்டு, அப் பிரா னல் நேரே அருள்செய்யப்பெற்ற மாணிக்கவாசகப் பெருமான் இச் சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார் என்னும் ஆண்டாளின் பாடல் களைப் பார்த்துப் பாடினரென்னும் 'தமிழ்வரலாறுடையாரது' பிறழ்ச்சியுரையினும் மிக்கதொரு பிறழ்ச்சியுரை பிறிதில்லை.

இனிக், கி-பி பத்தாம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட தமிழ் நூல்களிற் காணப்படாத 'நந்தகோபன் குமரன்,' 'கிரிசைகள்,' 'பற்பநாபன்', 'செகுடு' (செவிடு), 'கும்பகர்ணன்,' 'குள்ளக் குளிர,' 'மருகள்,' 'பஞ்சசயனம்,' 'அபிமானபங்கம்,' 'காரியம்,' 'அருத்தித்து,' 'பாஞ்சசன்னியம்,' 'சம்மானம்,' 'சங்கற்பித்து,' 'சிரமப்பட்டோம்,' 'உரோடம்' (ரோஷம்), 'மச்சுமை,' 'இருடீ கேசன்,' 'சிரீதரன்,' 'சரற்கால சந்திரன்,' 'மதுசூதன்,' 'அன்ன வசம்,' 'இந்திரகோபம்,' 'கண்ணாலம்,' (கல்யாணம்), 'சிசுபா பாலன்,' 'இங்குத்தை,' 'கோவர்த்தநன்,' 'விநதை சிறுவன்,' 'தேநுகன்,' 'விருந்தாவனம்' முதலான வடசொற்கள் சொற் றொடர்களுங் கொச்சைத் தமிழ்ச்சொற்களும் ஆண்டாளின் பாடல்களிற் காணப்படுதலானும், 'காப்பு நாண்கட்டல்,' 'பொரி

முகந்து அட்டல்' முதலாகப் பிற்காலத்து நடைபெறுந் திருமணச் சடங்குகளை ஆண்டாள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் முறையாகக் கூறுமாறுபோலப் பழைய தமிழ்நூல்கள் வேறெவையுங் கூறக் காணமையானும், இத்தகைய பின்றைச் சொல்வழக்குகளும் பொருள் வழக்குகளும் ஒரு சிறிதாயினும் மாணிக்கவாசகப்பெருமான் அருளிச்செய்த 'திருவாசகந் திருக்கோவையாரின்கட்' காணப்படாமல் அவற்றின்கட் காணப்படுவனவெல்லாம் பழைய சொல்வழக்குகளும் பொருள்வழக்குகளுமாகவே இருப்பக் காண்டலானும் சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார் இயற்றிய பாட்டுகள் கி-பி பத்தாம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டதா மென்றலும், அவற்றைப்பார்த்து மாணிக்கவாசகப் பெருமான் 'திருவாசகம்' பாடினா ரென்றலும் தினைத்துணையும் பொருந்தா. சூடிக்கொடுத்த நாச்சியாருடைய செய்யுட்களிற் போலவே, அவர் தம் தந்தையாரான பெரியாழ்வார் இயற்றிய செய்யுட்களிலும் பின்றைக்காலக் கொச்சைத் தமிழ்ச்சொற்கள் சொற்றொடர்களும் வடசொற்கள் சொற்றொடர்களும் இடையிடையே விரவிக்கிடத்தலின் அவ்விருவரும் அவை விரவத் துவங்கிய கி-பி பத்தாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் இருந்தவராதல் திண்ணமாம்*. ஆழ்வார்கள் காலங்களை நடுநின்று நன்காராய்ந்த திருச் சீநிவாச ஐயங்காரவர்களும் பெரியாழ்வாரது காலம் கி-பி 840-க்கும் 915-க்கும் இடைப்பட்டதாதல் வேண்டுமெனவே யுரைத்தல் காண்க†.

இனித், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் பாடிய 'திருப்பள்ளியெழுச்சி'யைப் பார்த்தே மாணிக்கவாசகர் 'திருப்பள்ளியெழுச்சி' பாடினாராதல் வேண்டுமென்பது பட கிளந்த 'தமிழ் வரலாறுடையா'ரது கூற்றுஞ் சிறிது ஆராயற்பாற்று. தொண்ட

* "His style is modern and contains a large admixture of colloquial and provincial words and many Sanscrit *tadbavas.*" Mr. M. Srinivasa Aiyangar's 'Tamil Studies' p. 321.

† Ibid, p. 323.

ரடிப்பொடியாழ்வார் 'திருப்பள்ளியெழுச்சி' பாடிய பின்றைக் காலத்திற் புராணகதைகளும், அவற்றிற் சொல்லப்பட்ட தேவர்கள் முனிவர்களின் பெயர்களும் இத்தென்றமிழ்நாட்டில் மிகுந்து பரவலாயின வென்பதூஉம், மாணிக்கவாசகப் பெருமான் 'திருப்பள்ளியெழுச்சி' அருளிச்செய்த பண்டைநாளில் அவை அத்துணை மிகுதியாய் இங்கே பரவவில்லை யென்பதூஉம் அவ்விரண்டனையும் நடுவுநின்று ஒப்பிட்டு நோக்கும் அறிஞரெவரும் நன்குணர்ந்துகொள்வர். ஈண்டும் அவ்வியல்பினைச் சிறிது ஒப்பிட்டுக் காட்டுதும். தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் இயற்றிய திருப்பள்ளியெழுச்சியில்,

"வம்பவிழ் வானவர் வாயுறை வழங்க
மாநிதி கபிலையொண் கண்ணடி முதலா
எம்பெரு மான்படி மெய்க்கலங் காண்டற்கு
ஏற்பன வாயின கொண்டுநன் முனிவர்
தும்புரு நாரதர் புகுந்தனர் இவரோ
தோன்றினன் இரவியுந் துலங்கொளி பரப்பி
அம்பர தலத்தில்நின் றகல்கின்ற திருள்போய்
அரங்கத்தம்மா பள்ளி எழுந்தருளாயே" என்றும்,

"ஏதமில் தண்ணுமை எக்கம் மத்தளி
யாழ்குழல் முழவமோ டிசைதிசை கெழுமிக்
கீதங்கள் பாடினர் கின்னரர் கெருடர்கள்
கந்தருவரவர் கங்குலுள் எல்லாம்
மாதவர் வானவர் சாரணர் இயக்கர்
சித்தரும் மயங்கினர் திருவடி தொழுவான்
ஆதலி லவர்க்குநா ளோலக்கம் அருள
அரங்கத்தம்மா பள்ளி எழுந்தருளாயே" என்றும்

போந்த செய்யுட்களையும், இவற்றின் கருத்தோடு ஒருபுடையொத்த,

"இன்னிசை வீணையர் யாழினர் ஒருபால்
இருக்கொடு தோத்திரம் இயம்பினர் ஒருபால்

துன்னிய பிணைமலர்க் கையினர் ஒருபால்
தொழுகையர் அழுகையர் துவள்கையர் ஒருபால்
சென்னியில் அஞ்சலி கூப்பினர் ஒருபால்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெருமானே
என்னையும் ஆண்டுகொண் டின்னருள் புரியும்
எம்பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே"
"பூதங்கடோறும் நின்றா யெனின் அல்லாற்
போக்கிலன் வரவிலன் எனநினைப் புலவோர்
கீதங்கள் பாடுதல் ஆடுதல் அல்லாற்
கேட்டறியோம் உனைக் கண்டறிவாரைச்
சீதங்கொள் வயற்றிருப் பெருந்துறை மன்னா
சிந்தனைக்கு மரியாய் எங்கள் முன்வந்
தேதங்கள் அறுத்தெமை யாண்டருள் புரியும்
எம்பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே" என்னுந்

திருவாசகச் செய்யுட்களையும் ஒப்பிட்டு நோக்குக. தொண்டரடிப்பொடியாழ்வா ருடைய செய்யுட்களில், 'தும்புரு நாரதர்,' 'கின்னரர்,' 'கெருடர்,' 'கந்தருவர்,' 'சாரணர்,' 'இயக்கர்,' 'சித்தர்' முதலிய வடமொழித் தேவர் முனிவர் பெயர்கள் ஒரு தொடர்ப்படக் கூறப்படுதல்போலத் 'திருவாசகத்'தும் அதற்கு முந்திய தமிழ்நூல்களிலுங் கூறப்படாமை காண்க. 'நாரதர்' என்னும் முனிவர் பெயர் 'சிலப்பதிகாரத்'திற் காணப்படினுந் 'தும்புரு' என அடையடுத்த அப்பெயரும், 'கின்னரர்' என்னும் பெயரும் பழைய நூல்களுள்ளுந் திருவாசகத்துங் காணப்படா. சாரணர், இயக்கர், சித்தர் முதலான ஏனைப் பெயர்கள் சிலப்பதிகாரம் முதலியவற்றுள் அருகி ஓரோவிடங்களிற் காணப்படினும், இவ்வாழ்வார்தம் பாட்டுக்களினும் ஏனைப் பிற்காலத்தார் பாட்டுக்களினுங் காணப்படுமாறுபோல, அவை அங்ஙனம் பெருவரவினவாய் அவற்றின்கண் ஒருசேரக் காணப்படா. மேலும், விடியற்காலையிற் கோயிற்கதவந் தாழ்நீக்கித் திறக்கும்பொழுது புகர்நிறமுள்ள ஆவினையுங் கண்ணாடியினை

யுந் திருமாலுருவத்தினெதிரே கொண்டு செல்லும் பிற்காலத்து வழக்கம் மேலெடுத்துக் காட்டிய இவ்வாழ்வாரது முதற்பாட்டிற் சொல்லப்பட்டாற்போற் பழைய நூல்களில் எங்குங் காணப்படுகின்றிலது. இவ்வாழ்வார் 'திருப்பள்ளியெழுச்சி' நான்காஞ்செய்யுளில் "மாமுனி வேள்வியைக் காத்து அவபிரதம், ஆட்டிய அடுதிறல் அயோத்தி எம்மரசே" என்று பாடியிருக்கின்றார்; இதன்கண் ஓசைமுழக்கம் உடைய 'அவபிரதம்' என்னும் வடசொல்லும், அச் சொல்லாற் குறிக்கப்படும் 'வேள்வி முடிவிற் செய்யும் நீராட்டும்' இவ்வாழ்வார் இருந்தகாலத்திற் புகுந்தனவேயல்லாமல் இவர்க்கு முற்பட்ட சைவவைணவத் தமிழ் நூல்களிற் காணப்படா. இன்னும் இவர் "காம்பறத்தலை சிரைத்தலைத்"* தமது 'திருமாலை'யுட் கூறுகின்றார். தமிழ் நாட்டில் மயிர்முடி களைதல் முன்னரே யுண்டேனும், அதனைச் 'சிரைத்தல்' என்னுஞ் சொல்லாற் கூறல் பிற்காலத்து வழக்கேயாம். அதுவேயுமன்றி, 'அச்சுதன்,' 'பிராயம்,' 'மனிசர்,' 'கத்திரபந்து,' 'கெருடவாகனன்,' 'முற்கலன்,' 'ஊனகாரகர்,' 'மருதர்,' 'வசுக்கள்,' 'குமரதண்டம்' முதலான பிற்காலத்துப் புகுந்த வடசொற்களையுந் தம்முடைய செய்யுட்களில் இடையிடையே விரவவைத்தனர். இன்னோரன்ன சொற்களுஞ் சொற்றொடர்களுந் 'தேவார திருவாசகங்'களினுதல், பொய்கை பேய் பூதம் என்னும் முதலாழ்வார் பாடல்களினுதல் காணப்படாமையின், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் தேவார திருவாசக காலத்திற்கு மிகவும் பிற்பட்டவராதலை நுணுகிய தமிழ்நூ லாராய்ச்சிவல்லார் எளிதிற் கண்டுகொள்வர். மேலும், இவ்வாழ்வார் திருமாலைப் 'பித்தன்' என்று† ஓரிடத்துக் கூறினர். சிவபிரானைப் 'பித்தன்' என்று நவலுதற்கேற்ற அருள்விளையாட்டுகள் அவன் உடைமைபற்றிச் சைவசமய ஆசிரியர்களே அப் பெருமானைப் 'பித்தன்' என்று அடுத்தடுத் தழைத்துப் பாடாநிற்பர். "பிட்டு நேர்பட மண்சுமந்த பெருந்துறைப் பெரும்பித்தனே" என்

* திருமாலை, ௩அ. † திருமாலை, ௪.

னுந் திருவாசகத் திருப்பாட்டும், "பித்தாபிறைசூடீ" என்னுஞ் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருப்பாட்டும் பிறவுமே அதற்குச் சான்றாம். முதலாழ்வார்களுள் எவரும் திருமாலை அங்ஙனம் 'பித்தன்' என்றுரைப்பக் கண்டிலம். சிவபிரானுக்குப் 'பித்தன்' என்னும் பெயர் மிகப் பரவி வழங்கலானது சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் காலந்தொட்டே யாம். ஆகலான், அச் சொல்லைத் தாம் வணங்கிய திருமாலுக்கும் சைவசமய ஆசிரியர்போற் கூற விழைந்தே அவர்கட்குப் பின்னிருந்த இவ்வாழ்வார் அதனைத் தமது பாட்டில் இயைத்தாரென்பது இவ்வாராய்ச்சிவல்லார்க்கு நன்கு விளங்காநிற்கும். அதுவல்லாமலும், இவ்வாழ்வார் திருநாவுக்கரசு நாயனார் தேவாரங்களையும் நன்கு பயின்று அவற்றைப்போற் பாடவிழைந்தமை,

"வென்றிலேன் புலன்கள்ஐந்தும் வென்றவர் வளாகந்தன்னுட், சென்றிலேன் ஆதலாலே செந்நெறி யதற்குஞ் சேயேன், நின்றளே துளும்புகின்றேன் நீசனேன் ஈசனேயோ, இன்றுளேன் நாளையில்லேன் என்செய்வான் தோன்றினேனே"* என்னுந் திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருநேரிசையோடொப்ப இவ்வாழ்வார்,

"போதெல்லாம் போதுகொண்டுன் பொன்னடி புனையமாட்டேன், தீதிலாமொழிகள்கொண்டுன் திருக்குணம் செப்பமாட்டேன், காதலால் நெஞ்சம் அன்பு கலந்திலேன் அதுதன்னாலே, ஏதிலேன் அரங்கர்க்கல்லேன் என்செய்வான் தோன்றினேனே" என்று பாடியபாடலால் இனிது விளங்கும். இவ்வாழ்வார் சிவபிரானை யாண்டும் இகழ்ந்து பேசாமையானும்,

"புலையற மாகிநின்ற புத்தொடு சமணம் எல்லாங்
கலையறக் கற்றமாந்தர் காண்பரோ கேட்பரோதாம்"

என்று இவர் புத்தர் சமணரைப் பழித்து பேசியவாறுபோலச் சைவசமயத்தவரைப் பழித்துப் பேசாமையானும், சைவசமய உயர்வும் சைவசமயாசிரியரது தெய்வத் தன்மையும் மிக்கு

* பொது.

விளங்கிய காலத்தை ஒட்டி இவ் வாழ்வார் இருந்தவராதல் வேண்டுமென்பது பெறப்படும். எனவே, கி-பி எட்டாம் நூற்றுண்டின் இறுதியில் அல்லது ஒன்பதாம் நூற்றுண்டின் துவக்கத்திலிருந்த சுந்தரமூர்த்தி நாயனுர்க்குப் பின்னே, அதாவது பத்தாம் நூற்றுண்டின் துவக்கத்தே தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் இருந்தமை தேற்றமாம். ஆகவே, திருவாசககாலத்திற்கும் தேவார காலத்திற்கும் பிற்பட்டவராகிய இவ்வாழ்வாரே திருவாசகத்திற் போந்த 'திருப்பள்ளியெழுச்சி' யைப் பார்த்துத் தாமும் திருவரங்கப்பெருமாள்மேல் ஒரு திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடினுரேயல்லாமல், இவரைப்பார்த்து மாணிக்கவாசகர் பாடினுரல்லரென்பது கடைப்பிடிக்க.

இனித், திருமங்கை யாழ்வாருடைய செய்யுட்களும் பிற்காலத்துக் கோயிற்குறிப்புகள் சொற்கள் கதைகள் விரவப் பெற்றனவாயிருத்தலானும், தேவாரதிருவாசகங்களின் அமைப்பையே பெரிதொட்டிச் செய்யப்பட்டனவா யிருத்தலானும், அவற்றுள்ளுஞ் சுந்தரமூர்த்தி நாயனுர் தம் திருப்பதிக இசைகளோடொப்ப அமைக்கப்பட்டன பலவாயிருத்தலானும், முதலாழ்வார் மூவர்போலாது திருமங்கை யாழ்வார்தம் பாக்கள் சிவபிரானைப் பலகாலும் இழித்துப் பாடுதலானும் இவர் தம் பாக்களும் இவரும் சைவசமயாசிரியர் எல்லார்க்கும் பின்னே, அதாவது சுந்தரமூர்த்தி நாயனுரது காலத்துக்கு ஒரு நூற்றுண்டிற்குப் பின்னே, வைணவசமயம் சைவசமயத்திற்கு முற்றும் மாறுய் விலகிக் கிளர்ச்சிபெற்ற கி-பி பத்தாம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியிலிருந்தமை தேற்றமாம். யாங்ஙனமெனிற் காட்டுதும்: முதலாழ்வார் பாடல்களில் வடநாட்டுத் திருமால் கோயில்களுள் எதுவுங் கூறப்படாதிருக்கத், திருமங்கையாழ்வார் பாடல்களிலோ 'பிரிதி,' 'வதரி,' 'வதரியாச்சிரமம்,' 'சாளக்கிராமம்,' 'நைமிசாரணியம்' முதலான வடநாட்டுத் திருமால் கோயில்களும் பெரிதெடுத்துப் பாடப்பட்டிருக்கின்றன. தென்னுட்டுத் திருமால்கோயில்களும் இவ்வாழ்வார் பாடல்களிலும் சடகோப

ஆழ்வார் பாடல்களிலும் மிகுதியாய்க் காணப்படுமாறுபோல் ஏனையாழ்வார்தம் பாடல்களிற் காணப்படுகின்றில. இதனால், இவ்வாழ்வார் இருவர் காலத்திலும் வைணவமதம் பெரிதுங் கிளர்ச்சிபெற்று நின்றமையும், திருமால் கோயில்கள் ஆங்காங்குப் பெருகிவிட்டமையும் இனிதுபுலனும். முதலாழ்வார் பாடல்களிற் குறிப்பிடப்பட்ட திருமால்கோயில்கள் 'திருவேங்கடம்,' 'திருக்கடிகை,' 'திருவிண்ணகர்,' 'திருவெஃகா,' 'திருக்கோவலூர்,' 'திருவரங்கம்,' 'திருத்தண்கால்,' 'திருக்கோட்டியூர்,' 'திருமாலிருஞ்சோலைமலை,' 'திருத்தஞ்சை,' 'திருமல்லை,' 'திருக்குடந்தை,' 'திருப்பாடகம்,' 'அத்தியூர்,' 'திருவல்லிக்கேணி,' 'திருநீர்மலை,' 'திருக்கச்சி,' 'திருவேளுக்கை,' 'திருவனந்தை,' 'அட்டபுயகரம்' முதலியவைகளே யாம். இவ் விருபதுக்கு மேற்பட்ட திருமால்கோயில் வேறேதும் முதலாழ்வார் மூவர் பாடல்களிற் காணப்படுதலின்று. மற்றுத் திருமங்கையாழ்வார் பாடல்களிலோ இவ் விருபதில் பத்தொன்பதும் இவற்றிற்கு மேல் இன்னும் அறுபத்தாறு திருமால் கோயில்களுங் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. அற்றன்று, முதலாழ்வார் பாட்டுக்களில் திருமால்கோயில்கள் எல்லாம் எடுத்துரைக்கப்படாமை பற்றி, அவை அக்காலத்து மிகுதியாய் இல்லையென்றல் யாங்ஙனம்? முதலாழ்வார் மூவருந் தொண்டைநாட்டவர்களாதலின், அவர் அந்நாட்டைவிட்டுச் சோழநாடு பாண்டிநாடு சேரநாடுகளுக்குச் சென்றிலர், அதனால் அவர்கள் ஆங்காங்குள்ள திருமால்கோயில்களைப் பாடிற்றிலரென்னுமோவெனின்; என்னும், சோழநாட்டின்கண் உள்ள 'திருக்குடந்தை,' 'திருவரங்கம்,' 'தஞ்சை' 'திருவிண்ணகர்' என்பன பூதம் பேயாழ்வார் பாடல்களிலும், பாண்டிநாட்டின்கண் ணுள்ள 'திருமாலிருஞ்சோலைமலை,' 'திருக்கோட்டியூர்,' 'திருத்தண்காலூர்' என்பனவும், சேரநாட்டின்கண் உள்ள 'திருவனந்தை' என்பதும் அங்ஙனமே அவ்விருவர்தம் பாக்களிலும் பாடப்பட் டிருத்தலின் அவர்களுட் பூதத்தாழ்வார் பேயாழ்வார் இருவரும் தொண்டைநாட்

டிற்குப் புறம்பே சென்றிலரென்றல் பொருந்தாது. அங்ஙன மன்று, அவர்கள் தொண்டைநாட்டில் இருந்தபடியாகவே ஏனை நாடுகளிலுள்ள அத் திருக்கோயில்களையும் பாடினர்களெனக் கொள்ளாமோவெனின்; அற்றேல், அந் நாடுகளிலுள்ள ஏனைப் பெருபாலனவற்றை விட்டு அவற்றுட் சிலவற்றை மட்டுமே அவர்களுள் இருவர் பாடியதும் ஏனைப் பொய்கையார் அச் சில தாமும் பாடாமையும் என்னையென்பார்க்கு விடைகூறு தல் ஆகாமையானும், அவர்கள் பாடிய அச் சில திருக்கோயில் களைத் தவிர வேறுபல இருந்தனவென்பதற்கு வேறொரு சான் றும் இல்லாமையானும், முதலாழ்வார் மூவர்காலத்தும் இருந்த திருமால் திருக்கோயில்கள் அவர்களுடைய பாக்களிற் குறிப் பிடப்பட்ட அச்சிலவே தவிரப் பிற இருந்திலவென்பது தேற் றமாம் என்க.

மற்று, மாணிக்கவாசகப் பெருமான் அருளிச்செய்த 'திரு வாசகம்,' 'திருக்கோவையா'ரிற் குறிப்பிடப்பட்ட சிவபிரான் திருக்கோயிலுள்ள திருப்பதிகள் ஐம்பத்து நான்கு; அப்பர் திருஞானசம்பந்தர் சுந்தரர் என்னும் மூவரும் அருளிச்செய்த தேவாரங்களிற் குறிப்பிடப்பட்ட சிவபிரான் திருக்கோயிற் பதிகள் இருநூற்று எழுபத்து நான்கு. ஆகவே, மாணிக்க வாசகப் பெருமான் வயங்கிய கி-பி மூன்றும் நூற்றாண்டிலே யே இத் தமிழ்நாடெங்கணும் சிவபிரான் திருக்கோயில்களே மிகுந்திருந்தமையும், கி-பி ஆறு, ஏழு, எட்டாம் நூற்றாண்டில் திகழ்ந்த அப்பர் சம்பந்தர் சுந்தரர் என்னும் ஆசிரியர் காலங் களில் இன்னும் மிகுதியாய் அவை பெருகியிருந்தமையும் நன்கு துணியப்படும். சுந்தரமூர்த்தி நாயனர் காலம் வரையில், திரு மாலும் சிவபிரானோடு சேர்த்துச் சைவர்களாலேயே வழிபாடு செய்யப்பட்டு வந்தமையின், திருமாலுக்கென்று வேறு தனிக் கோயில்கள் கட்டப்படாமற், சிவபிரான் திருக்கோயில்களி னுள்ளேயே திருமாலின் திருவுருவமும்வைத்து வழிபாடுசெய் யப்பட்டு வந்தது. பின்னர்ச் சிவபிரானை விட்டுத் திருமாலை

மட்டும் வழிபடுவார் தொகை பெருகப்பெருகத், திருமாலுக்கென்றே தனிக் கோயில்களும் அமைக்கப்பட்டு அவற்றின் தொகையும் பெருகலாயிற்று. பழையகாலத்தில் அமைக்கப் பட்ட திருமால் கோயில்களில் திருமாலின் திருவுருவோடு சிவபிரான் திருவுருவும் ஒருங்குவைத்து வழிபாடு ஆற்றப் பட்டமைக்குத்,

"தாழ்சடையும் நீண்முடியும் ஒண்மழுவுஞ் சக்கரமும்
சூழ்அரவும் பொன்நாணுந் தோன்றுமால்—சூழுந்
திரண்டருவி பாயுந் திருமலைமேல் எந்தைக்கு
இரண்டுருவும் ஒன்றாய் இசைந்து" என்று பேயாழ்வார் அருளிச்செய்திருத்தலே சான்றாதல் காண்க. இதுகொண்டு பேயாழ்வார் காலத்தில் திருவேங்கடமலையின்மேல் சிவபிரானுந் திருமாலும் ஒருங்குவைத்து வணங்கப்பட்டமை இனிது புலனாகின்றதன்றோ? திருவரங்கத்திற் பிள்ளையார் திருவுருவம் இருத்தலும், இவ்வாறே 'திருக்கோட்டியூர்,' 'திருக்குறுங்குடி' முதலிய பழைய திருமால் கோயில்களினுட் சிவபிரான் கோயிலும், ஏனைப் பழைய திருமால் கோயில்களில் வில்வ மரங்களும் வில்வ இலைகளைத் தூவி இறைவனை வழிபடுதலும் வேறு சில சிவ அடையாளங்களுங் காணப்படுதலானும், இங்ஙனமே 'தில்லையம்பலம்,' 'திருவண்ணாமலை' முதலான சிவபிரான் றிருக்கோயில்களிலும் திருமால் கோயில்கள் உள்ளடங்கி யிருத்தலானும் பண்டைக்காலத் தமிழ்மக்கள் இவ்விரண்டு திருவுருவினையும் ஒரே கோயிலின்கண் ஒருங்குவைத்து வழிபாடு செய்து போந்தமை நன்கு விளங்கும். ஆகவே, திருமாலுக்கென்று தனிக்கோயில்கள் பெருகலானமை முதலாழ்வார் மூவர் காலத்திற்குப் பின்னரேயா மென்பது திண்ணமென்க.

அற்றேற், பொய்கை பேய் பூதம் என்னும் ஆழ்வார் மூவரும் ஒரேகாலத்தினராகலான் அம்மூவரும் ஒன்றாகூடியே திருமால் கோயில்கடோறுஞ் சென்றனர் என்று தொன்றுதொட்டு வைணவர்கள் வழங்கிவாராநிற்ப, அம் மூவருட் பொய்கையார்